

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

ΑΡ.

ΕΤΟΣ Α'

ΑΘΗΝΑΙ, 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1927

ΑΡΙΘΜ. 5

ΠΡΟ 90 ΕΤΩΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΑΤΣ ΠΥΓΜΑΧΙΑΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

Ήρχισε και εις τας 'Αθήνας η εποχή των πυγμαχιών. Ήγινεν η πρώτη πρό ημερών και τότε ετοιμάζεται σειρά από μάτς μπόξ εις ένα από τα κεντρικά θέατρα. Έτσι και το σπόρ αυτό του γρονθοκοπήματος προοδεύει στην Ελλάδα...

Αλλά αυτό συμβαίνει και στην Ευρώπη. Όλη η πολιτισμένη Ευρώπη έχει γίνη μαχιακή με το θέαμα των γρονθομαχιών. Και όμως πρό 90 ακόμη ετών η πυγμαχία ήτο άγνωστη στην ήπειρωτική Ευρώπη. Τότε για πρώτη φορά εισήχθη από τας Βρετανικάς νήσους.

δεν υπήρχε φόβος ότι θα κατήγγειλαν εις τας άρχας την απόπειραν της εισαγωγής του νέου σπόρ, εις την πατρίδα των.

Οι δύο αντίπαλοι ήταν περίφημοι μεταξύ των Άγγλικών πυγμαχικών κύκλων. Ο καθένας τους συχνά είχε αφήσει άναίσθητους τους αντιπάλους του εις το τερραίν, και η κτηνώδης δύναμις των προεκάλεσε την καταδική των εις φυλάκισιν, από την οποίαν είχαν σωθή διά της φυγής.

Ο ένας ήταν ο διάσημος Σουίφτ, ο οποίος στις τρεις τελευταίες συναντήσεις του είχε σκοτώσει τούς αντιπάλους του με τὰ πρώτα

το κοινόν και ένας απ' αυτούς εδιάβασε τον τυπικόν κανονισμό. Όταν ετελείωσε η άναγνώσις οι διαιτηταί έδωκαν τὰ ρολόγια τους και έδωσαν τὸ σύνθημα.

Οι αντίπαλοι επροχώρησαν. Φορούν ένα μικρό παντελονάκι του μπάνιου και παπουτσάκια με καρφιά.

Ο Σουίφτ, μικρόσωμος, νευρικός, έχει όψιν που δείχνει αυτοπεποίθησιν, χαμόγελο σκληρό, αν και θέλει να τὸ κάμη να φαίνεται γλυκύτερο. Στην μελετημένη ψυχραιμία, στην γατίσια εύλογισία, στους τιναγμούς του σώματός του, φαινότανε μία άγνωστη δύναμις που έκανε τὸς θεατὰς να φρικτούν.

Γυμναστής του είναι ο τρομερότερος τῶν τότε Άγγλων πυγμαχών, ο άήττητος Μπούρτζ, ο έπονομασμένος «Πρωταθλητής των τριῶν Βασιλείων». Ο Μπούρτζ είχε θάρσθη που δεν εβρίσκε πειά κανένα αντίπαλο — τόσοσ ήτο ο τρόμος που ανέπνεε τὸ όνομά του — και επήγεν εις τὸ Λονδίνον για να γίνη προπονητής του Σουίφτ.

Ο δεύτερος άγωνιστής, ο Άνταμ, είνε ισχυρός, μυώδης, ύλκιον ακατέργαστο που φαίνεται σαν να πήρε τυχαίως ανθρώπινο σχήμα.

Τὸ άνοιχτά χεῖλιν του που δεν άφίνουν να φανή κανένα δόντι — τὰ έχει αφήσει όλα εις τα πεδία των προηγούμενων συναντήσεών του — τὰ ανέκφραστα και φουσκωμένα μάτια του τον κάνουν να μοιάζει με τὸς ληστές των Σκυτικών ορέων.

Ο γυμναστής του, έπονομαζόμενος «Μοΰτσος», είνε τρομερός άθλητής. Πίσω από τὸς γυμναστάς εστέκοντο οι βοηθοί, τῶν οποίων ο ρόλος συνίστατο εις τὸ να συγκατοῦν τὸς αντιπάλους εαν κάποτε συνέβαινε να... άφηνίσουν.

Με ένα νέο σύνθημα οι αντίπαλοι παίρνουν τὰς θέσεις των.

Μετρούνται με τὰ μάτια, οι γροθιές των έγείρουν και έπειτα αποσύρονται εις ένδειξιν γήριου. Τὸ πλήθος αναταράσσεται. Δύο γαιετισμοὶ. Τὸ πλήθος αναταράσσεται. Δύο μενίδες έχουν ήδη σχηματισθῇ μεταξύ των θεατῶν.

Μπράβο Τζάκ ! Όραία Τζάκ ! σωνάζουν οι όπαδοί του Άνταμ, ο οποίος άρχίζει με ένα τρομερό κτύπημα κατὰ τὸν αντίπαλόν εις τὸ μέτωπο.

Ο Σουίφτ χαμογελά με περιφρόνησιν και αμέσως οι θαυμασταί του άπαντοῦν :

Μπράβο Σουίφτ ! Αίμα ! Τὸ άνοιξε τὸ δοκί !

Τὰ επιφωνήματα αυτά επακολουθοῦν ένα επιδέξιο κτύπημα κατὰ τὸν αντίπαλόν που γεμίζει με αίματα τὸ πρόσωπό του, αλλά ο Άνταμ, κατορθώνει και αυτός να «άνοιξη τὸ δοκί» με μίαν γροθίαν που άνοιγει θαθειάν πληγὴν εις τὸ άριστερό αὐτὸ τοῦ Σουίφτ.

Ο άγών γίνεται τώρα σώμα πρὸς σώμα. Οι αντίπαλοι ξαναρχίζουν εικοσιπέντε φορές.

Τέλος ο Σουίφτ με μία γροθιά στο μέτωπο σώρρισε χάρω τὸν Άνταμ, ο οποίος έχασε τὰς αἰσθήσεις του !

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ μάτς, που έκράτησε επάνω από μίαιμισ όρα, μαζεύτηκαν και οι χωρικοί από όλόγυρα παρακολουθώντας, ένα μεγάλο ένδιαφέρον τὸ ασυνήθιστο αὐτὸ θέαμα. Και μάλιστα ανάμεσα στο πλήθος ανεκαλύφθησαν και μερικοί χωροφύλακες, που αντί να άναφέρουν τὸ γεγονός στους άνωτέρους των, προσπαθοῦσαν να κουρτοῦν άνάμεσα στο πλήθος για να μη χάσουν καμμία λεπτομέρεια τοῦ άγώνος...

ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Ο Τζάκ Ντίμς ο οποίος θεωρεῖτο ο μεγαλύτερος πυγμαχός τὸ κόσμου, εως τὴν ήμέραν που ήνικήθη από τὸν Τούνεϋ. Πλάι του έχει τὴν καλλιτέχνηδα τοῦ κινηματογράφου Έστέλλα Τάυλορ.

Ας βρεθοῦμε λοιπόν 90 χρόνια πίσω.

Στὰς 5 Σεπτεμβρίου 1837, στις 13 ης τὸ πρωί, μία μακριά σειρά από άμάξια κάθε λογής, έτρεχαν από τὸ Παρίσι πρὸς τὴν Βενζεν. Μέσα στὰ άμάξια αυτά, εκτός ελαχίστων εξαίρέσεων, έδλεπε κανείς μόνον έγγλέζικες φυσιογνωμίες. Η μυστηριώδης όψις τῆς συνοδείας αὐτῆς, των τροχοφόρων έδειχνε ότι κάτι άσυνηθιστο επρόκειτο να γίνη.

Πράγματι επρόκειτο περὶ τῆς συναντήσεως δύο διασημων πρωταθλητῶν τῆς πυγμαχίας, η οποία, για λόγους που θα εξηγήσουμε παρακάτω, είχαν ορισθῇ να γίνη στην Γαλλία, αν και δεν υπήρχε η βεβαιότης ότι θα κατορθώνετο η πραγματοποίησίς της.

Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, πολύ λίγοι ήταν οι Γάλλοι που είχαν προσκληθῇ να παραστοῦν στο μάτς. Ήταν άνθρωποι τῆς εμπιστοσύνης που

κτυπήματα. Ο Άλλος, ο έξιτος διάσημος Άνταμ, ο οποίος από τὰς 24 συναντήσεις του είχε εζέλθει πάντοτε νικητής.

Η συνοδεία των άμαξιῶν επροχώρουσε πρὸς τὸ δάσος τοῦ Αγίου Μαρτίνου από δρόμους έρημικούς και πλαγίους.

Έως ότου ετοιμασθῇ τὸ πεδίον που προωρίζετο για τὸ μάτς, οι δύο αντίπαλοι ανεπαύοντο εις κάποιο παρακείμενον ξενοδοχείον, ξεπλωμένοι και οι δύο πλάι πλάι εις τὸ ίδιο κρεβάτι, ενώ εις τὴν αἰθουσαν τοῦ ιδρύματος οι διοργανωταί και οι θεαταί έπιταν και έτραγαν.

Κατὰ τὸ μεσημέρι οι πάσαλοι είχαν καρχωθῇ, τὰ σχοινιά είχαν τεντωθῇ και οι αντίπαλοι είχαν κλεισθῇ μέσα στο τετράγωνο που είχε περίπου έμβαδόν σαράντα ποδῶν.

Οι κριταί τοῦ άγώνος επέδωκαν σιγὴν εις

NEON
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΡΓΑ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ Κ.
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ
ΣΠΑΤΑΛΑ

Είχε πάρει ν' αγαπήη τὸν άντρα της. Ένας άλλος έρωτας, δυνατός, ακατανίκητος είχε κυριεύσει τὴν ψυχὴ της. Κι' ο άντρας της τὴν άγαποῦσε τὴν άγαποῦσε με πάθος κ' εζοῦσε πραγματικά νὰ κείνη. Μά ήτανε μεγαλύτερος της άρετὰ χρόνια, κ' εκείνη ήτανε ώραία και νέα.

Μέσα στους κρυφούς λογισμούς του έκανε διαρκῶς σχέδια για τὴν ευτυχία της, μα τὰ θεράμ κ' αφοσιωμένα του χάδια τῆς είχαν γίνη ανταπαθητικά, γιατί η καρδιά της εδιψοῦσε τὰ χάδια ενός τρίτου, που απομακρύνεταν τόσο πιο πολύ, όσο θερότερο ήτανε η άγάπη τὸν άντρα της.

Είμαι δυστυχισμένη — έσκεπτότανε διαρκῶς. Καί τὴ θλιβερὴ φράση τὴν επαναλάβαινε συχνά στις σύντομες και φυρυλαίες συναντήσεως με τὸν άνδρα τῆς καρδιάς της.

Και ο άντρας της έλεγε διαρκῶς :

Είμαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος τοῦ κόσμου, όσο μ' αγαπᾷ η γυναίκα μου και μπορῶ να κλει. στην άγκαλιά μου τὴν όμορφιά της.

Και ήτανε πραγματικά. Μά είχε προβλέψει και για κάθε αντίθετο άπροσδόκητο.

Στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του, σ' έν' άπομειρο σημείο, έκρυβ' ένα περιστροφάκι. Τῶς γεμάτο.

Θα τᾶδειάζε στὰ μηλίγια του, αν τὸν άπαραιτοῦσε ποτὴ η λατρευτὴ του, η αν τὸν επρόδινε! Κ' η λατρευτὴ του δεν είχε ιδέα πὸς ε-κρυβότανε κάπου εκείνο τὸ περιστροφάκι με τὴν τελεσίδικη απόφασιν.

Έν' απόγιομα έπλησίασε τὴν αγαπημένη του, εκεί που εκαθότανε στο δωμάτιό της κ' όνειροπολοῦσε, και τὴν έφίλησε τρυφερά στο λαιμό απ' τὴς πλάτες.

Εκείνη αναπήδησε σὰ να τὴ δάγκασε φείδι. Τούτε για πρώτη φορά λόγια τραχιά. Τὸν επρόσβαλε με τὰ λόγια της, μα τὸν επρόσβαλε πιο πολύ με τὸν τόνο τῆς φωνῆς της και με τὸ ύφος της, που μίλησαν πιο δυνατὰ στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του.

Δεν τῆς εἶπε τίποτε, μα σὲ λιγάκι έγύρισε και τὴν έπλησίασε ήσυχα. Η έκφρασί του έδειχνε μία λυπη θαδεία. Τὴν έκοίταξε κατάματα, ενώ εκείνη τὸν έβλεπε ακόμη άγριεμένη, και τῆς εἶπε :

Όταν πάψης να μ' αγαπᾷς, να τὸ ξέρης μ' αὐτὸ τὸ περιστροφάκι θα πάψω κ' εγὼ τὸς παλμούς τῆς καρδιάς μου.

Η φωνὴ του ήτανε πειστική.

Η γυναίκα επρόμαξε όταν τὸν εἶδε ν' αὐθώ-νῃ τὸ στόμα τῆς κάνας τοῦ περιστρόφου στὰ μηλίγια του, κ' ήταν έτοιμη να πῆσιν στὰ πόδια του, να βάλῃ τὴς φωνές.

Επρόβότανε και για τὸν έαυτό της, γιατί κάποια τύχη τὴν έλεγχε : μέσα στο νοῦ της η ιδέα πὸς μπορούσε νάχη καταλάβῃ τίποτε ο άντρας για τὸν άνομον έρωτά της, έπλησίασε να τὴν προδοῦσιν.

Όταν ο άντρας τῆς έβγαλε τὸ περιστροφό από τὰ μηλίγια του, ήτανε σαν τὸ κερί.

Καθισμένη κοντά του και χαιδεύοντάς τον, τοῦλεγε τρυφερά :

Μα ποῖς σοῦ βάσει τέτοιες ιδέες στο νοῦ σου; Πέταξε αὐτὸ τὸν έπιδουλό σύντροφο, που μπορεῖ ξαφνικά να συντρίψῃ τὴν ευτυχία μας! Μὴν τὸ ξαναπάσης στὰ χεῖρά σου αὐτὸ τὸ περιστροφό. . .

Κ' εκείνος πραγματικά, όταν έγύρισε στο γραφεῖο του, δεν τὸ πέταξε τὸ περιστροφό, μα τοῦβγαλε προσεχτικά όλες τὴς σφαίρες.

Κ' ήτανε ακόμη κατάχλωμος.

Τὰ δάχτυλά του επρένανε τὴν ώρα που κρατοῦσε τὸ περιστροφό κολλημένο επάνω στὰ μηλίγια του, και τὸ πὸς δεν επρόδινε τὴν

σκανδάλιν τὸ θεωροῦσε για θαῦμα.

Αχ! η σκέψη πὸς μπορούσε νάχη σκοτωθῇ και πὸς μπορού' έτσι να χωρισθῇ τὴν αγαπὴ του και να τὴν αφήσῃ έρημην στον κόσμο μέσα στο πένθος και στὴν τύχη, τὸν έκανε άπελπιστικά δυστυχισμένο. Κι' ως τόσο η ιδέα τοῦ θανάτου που ξεφυγε, τὸν έκανε ν' ανατριχιάζει.

~

Ένας φόβος πολύμορφος έγέμισε τὴν ψυχὴ τῆς γυναίκας του. Έγιν' επαφυλακτικότερη στον έρωτά της. Κ' επροσπαθοῦσε όσο μπορούσε να καμῶνεται πὸς αγαπάει τὸν άντρα τῆς όπως και πρώτα, έστω και προσποιητά. Και μ' όλο πὸς η καρδιά της έχτυποῦσε για τὸ παλλήκαρι με τὰ μαύρα μάτια και τὰ σγουρά μαλλιά, έννοιθε μέσα τῆς κάποιοι οἰκτο για τὸν άντρα που τόσο χρόνια έζησε μαζί του και που τὴν αγαποῦσε με τόσο πάθος.

~

Όταν πάψης να μ' αγαπᾷς, να τὸ ξέρης μ' αὐτὸ τὸ περιστροφάκι θα πάψω κ' εγὼ τὸς παλμούς τῆς καρδιάς μου.

~

Έπειτα η ιδέα τῆς αυτοκτονίας τὴν επρόμαξε. Και μάλιστα εζέ αἰτίας τῆς!

Ο νέος δεν έκανε νὰ τῆς παραπονιέται. Αφού τὸν έκανε να ελπίσῃ τὰ πάντα, ξαφνικά τώρα, σὰ νάχη μετανοήσει, γιατί τὸν άποφευγε με διάφορες προφάσεις; Αὐτὸ δεν μπορούσε να τὸ υποφέρῃ πᾶς. Τὴν εκατιγοροῦσε πὸς τὸν είχε περιπαίξῃ για να γελάσῃ έπειτα με τὴ δυστυχία του. Καί τὴν επρόδινε πὸς θα τὰ φανέρωνε όλα στον άντρα της κ' εκείνος θαφευγε μακριά για να τὴ λησμονήσῃ, κ' αν δὲ μπορούσε, για να πεθάνῃ.

Η άγάπη τους επαραλήνοῦσε. Εκείνη εκαταλάβαινε πὸς δὲ θα μπορούσε να κρυβέται αδιάφορα, πὸς δεν μπορούσε ν' άπορεῖν για τὸν πολύ τὸν σπαρακτικόν έρωτά της, και με τὸ φόβο μήπως τὴν πάσῃ καμμία τῆς, και με τὸ φόβο μήπως τὴν πάσῃ καμμία τῆς, έπῃγε μία μέρα κοντά στο γραφεῖο του. Άνοιξε τὸ συρτάρι, εἶπνε τὸ περιστροφό, τὸ πήρε στὰ χεῖρά της προφυλακτικά για να τὸ βγάλῃ τὴς σφαίρες.

Ποῖς ξέρει; — έσκεπτότανε. — Ένας άντρας στὴν πρώτη του όρμη, καθώς θάνα ο νοῦς του θολωμένος, πολλά μπορεῖ να κάμῃ.

Τὸ περιστροφό εἰσέθηκε άδειο! Η άποκάλυψη αὐτὴ έκανε κατάληξῃ, έν τύπωσιν, τρομερὴ τὴν γυναίκα. Ήτανε κάτι που ποτὴ δεν τὸ περιμενε.

Λοιπόν, τὴν επρόλαξε; Μὲ τέτοιους θα-τρεινισμούς επροσπαθοῦσε ο χυδαῖος να τὴν

έξη σκλάβο του, για ν' άνέχεται τὰ κοινὰ γεροντικά του χάδια και τὰ βρωμερά σώλια του;

Η φιλοτιμία τῆς επληρώθηκε στὰ γερά. Ο οἰκτος έγίνηκε μῖσος τρομερό, κ' η πρώτη τῆς αντίπαθεα εδεκαπλασιώθηκε. Καί στο νοῦ της επέρασε η ιδέα τῆς εκδικήσεως, μᾶς εκδικήσεως άποτελεσματικῆς. Έτσι θα τέλειωνε μία για πάντα, και μάλιστα χωρίς να εκτεθῇ κ' η ίδια στο παραμυρρό, μα και θάπρεπε κάποτε να τελειώσῃ μαζί του. Κι' ο νέος τῆς έρωτας τὴν έκανε τρομερή.

Ετοποθέτησε στο περιστροφό μία μονάχα σφαῖρα, εκείνη που θα χτυποῦσε στο πρώτο τράβηγμα τῆς σκανδάλιν. Έπειτα έβαλε τὸ περιστροφό στο συρτάρι, κ' έφυγε.

~

Αν και είχε πάρει τὴν απόφασί της, δεν εβρίσκει τὴ δύναμι να τὴν βάλῃ σ' ενεργεια. Εξακολούθησε νάχη επαφυλακτικὴ και να φέρονται με προσποίηση. Μά και δεν αποφάσιζε να βγάλῃ τὴ σφαῖρα από τὸ περιστροφό. Αποφευγε μόνο να δώσῃ άφορμὴ στον άντρα τῆς να τὸ πάσῃ στὰ χεῖρά του. Μά η παρουσία του, τὰ χάδια του, τὰ λόγια του τὴν επέ-εξαν, τὴν εκάνανε να υποφέρῃ. Κι' από μέρα σε μέρα τῆς έγίνονταν άποκρουστικότερος. Έτσι, χωρίς να τὸ καταλάβῃ, τοῦ φερότανε όλο και ψυχρότερο και κάποτε άπότομη.

Εκείνος υπόφερε κάποτε τῆς επαραπονιότανε, μα συχνότερα έκρυβε μέσα του τὸν πόνο του. Κ' η ζωὴ του καταντοῦσε μέρα τὴν η-μέρα σκληρότερη.

Εκείνη έμενε αδιάφορη. Τὸ μόνο που σκε-φτότανε, ήταν ο νέος με τὰ μαύρα μάτια και τὰ σγουρά μαλλιά. Κ' η σχέσεις τους είχανε προχωρήσει τόσο, που ήτανε θαῦμα πὸς δεν τῆς είχε ανακαλύψῃ ακόμη ο άντρας τῆς. Κι' αὐτὸ τὸ καταλάβαινε, και τῆς εφανότανε τρομερό. Α, ο άντρας τῆς ήτανε ένα μεγάλο έμπόδιο στὴν ευτυχία της και μία φοβερὰ αδέσια μαζί, γιατί τὸ περιστροφό ήτανε γε-μάτο, χωρίς εκείνος να τὸ γνωρίζῃ! Αν τοῦς έπαινε, ποῖς ξέρει τι θάκανε;

Ός τόσο δεν αποφάσιζε να βγάλῃ τὴ σφαῖρα από τὸ περιστροφό. Για νάχη σημασία τὸ άδειαμά του, θάπρεπε να διώξῃ από τὴν καρδιά της και τὸν έρωτά τοῦ νέου, κ' αὐτὸ τῆς ήταν άδύνατο! Ν' άρνηθῇ τὴν άγάπη της για ένα π' ανταπαθοῦσε;

Μία μέρα, χωρίς να τὸ προσέξῃ, τοῦ φερόθη-κε τόσο άπότομα, που ο άντρας τῆς άναστατώ-θηκε. Τοῦ φανέρωσε όλη τῆς τὴν αντίπαθεα. Συνήλθε στὴ στιγμή, μα τὸ πράγμα είχε γίνη. Εκείνος, έπῃγε στο γραφεῖο του, έπῃγε τὸ περιστροφό κ' εξαναγύρισε. Τῆς εἶπε ήσυχα :

Σοῦ εἶπα, και τὸ ξέρεις, και σοῦ τὸ ξα-ναλέω για τελευταία φορά, όταν πάψης να μ' αγαπᾷς, θα πάψω κ' εγὼ να ζῶ και μάλιστα μπροστά στὰ πόδια σου.

Έβαλε τὸ περιστροφό στὰ μηλίγια του, μα χωρίς τρεμύλα.

Εκείνη ανατρίχιασε.

Μή! — Τοῦ φώναξε. — Εἶναι γεμάτο! Βγάλτο από κει!

Εκείνος εσταμάτησε για μία στιγμή, τὴν έκοίταξε κατάματα, έρωτηματικά, έγινε συλλο-γιμένος, κ' έπειτα εἶπε :

Τὸ γέμισε εἰς; — Ας εξετάσουμε!

Ακούστην' ένας μεταλλικός διαπεραστικὸς κτύπος, και ο άντρας εκατοκλήθηκε στο πά-τωμα.

ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΛΑΣ

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ... ΕΡΩΤΟΣ

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΟΣ ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΚΑΖΑΝΟΒΑ ΝΤΕ ΣΕΪΝΓΚΑΛΤ

Ο Καζανόβα, ο περίφημος αυτός καλλιτέχνης, σοφός, τυχοδιώκτης, και κυρίως «Δόν Ζουάν» του προτερασμένου αιώνα, έγινε σήμερα της μόδας. Αυτό οφείλεται κυρίως σε μία μεγάλη κινηματογραφική ταινία που εγυρίσθη τώρα τελευταία και στην οποία αναφέρονται τα κυριότερα και χαλαρότερά του έπειστικά της περιπετειώδους ζωής του μεγάλου αυτού «καρδιοκατακτητή», όπως τα περιέγραψεν ο ίδιος στο γνωστότερο από τα συγγράμματά του, στα «Απομνημονεύματά» του.

Ενώ όμως όλος ο κόσμος μιλεί σήμερα για τον Καζανόβα, ελάχιστοι τον γνωρίζουν. Ποιος, αλήθεια, ήτο ακριβώς ο παροδοξός αυτός τυχοδιώκτης; Χά αψήσωμε τον συνεργάτην μας κ. Χά γ ε ρ Μ π ο υ φ ί δ η ν (Ισπανόν "Αριν) να μάς το εξηγήσει:

«... Ο Καζανόβας ήταν ένας άνθρωπος εξαιρετικός, με πολλές γνώσεις και με ισχυρότατο χαρακτήρα. Στα «Απομνημονεύματά» του, δηλώνει και ο ίδιος ότι υπήρξε τυχοδιώκτης, και ότι ήταν γνός ενός αγνώστου και μίας άσημης ήδουσις της Βενετίας. Θα προσπαθήσω να αναλύσω εδώ το κύριο έργο του, τα «Απομνημονεύματά» του, που, ή μεγαλύτερα τους αξία έχειται στον κυνισμό τους. «Αν δεν δουν, μάλιστα, ποτέ το φως της δημοσιότητας, αυτό θα οφείλεται στην «αξία» τους ακριβώς αυτή. Κι' ωστόσο, όρσιμα κανείς μέσα σ' αυτά μεγάλη δραματικότητα, γοργότητα, χιούμορ, φιλοσοφία, και άπαντα πράγματα νέα, και πράξεις ύπεροχες και αμύητες...»

Έτσι μιλεί για τον Καζανόβα ο μόνος άνθρωπος που τον εγνώρισε καλά, και που εξήσεν επί χρόνια μαζί του, ο πρίγκιψ ντε Λίνν. Στις λίγες αυτές γραμμές, βρίσκεται, πράγματι όλος ο Καζανόβα: Ένας άνθρωπος τολμηρότατος, όπως το αποδεικνύουν οι περιπέτειες της ζωής του, πολυμαθέστατος, όπως το αποδεικνύουν τα έργα του και εξαιρετικός, όπως το αποδεικνύουν ή ερωτικές του επιτυχίες.

Ο Καζανόβα υπήρξε «φ α ι ν ό μ ε ν ο ν» γνώσεων, ικανότητας, και ευφυίας. Ένθ όμως είχαν όλες αυτές τις ικανότητες, ήταν συγχρόνως και ένας τυφελότατος ήδουσις, ο οποίος όντως χαροποιήσθη — ή χαροποιεία ήταν ο μόνος του πόρος ζωής — και «μέγας διεφθαρμένος», καθώς τόν αποκάλυψαν πολλοί σύγχρονοι ιστορικοί του. Ένας τέτοιος τ ύ π ο ς — ... μεταπολεμικός, θάλεγε κανείς — δεν μπορεί παρά να γοιτεύη πάντοτε τους ανθρώπους. Οι ερωτόπαθοι καλλιτέχναι, οι μεγάλοι τυχοδιώκται, οι ιπποτικοί χαροκτήρες, οι ορφονόδοι «ελεβέντες», γίνονται πάντα, σε όποια εποχή και αν ανήκουν, αντιεικονία θανμασμού για τον λαό. Και ο Καζανόβα υπήρξε δλ' αυτά συγχρόνως. Προσθέσατε ακόμη τίς ... έκαιοντάδες των γυναικών που τον άγάπησαν τρελλά, τίς ... ντουίνες των αστρονομικών, ποιητικών, οικονομολογικών και ιστορικών έργων του, τη στενή του γνωριμία με τους κυριώτερους μονάρχας, φιλοσόφους και ποιητές της εποχής του, και δάχετε μία πλήρη εικόνα του Καζανόβα.

Στα «Απομνημονεύματά» του, μάς μιλεί για δλ' αυτά, ανακατεμένα: Έχει πού περιγράφει, με τον κυνικότερο τρόπο, μία ήδονική περιπέτειά του, αναφέρει ξαφνα, λεπτομερές στατα κάποια φιλοσοφική συνομιλία του με τον Βολταίρο. Κ' έχει πού αφηγείται μία σσηνη χαροποιήσας ή μία περιπέτειά του σε καμμία ύποπτη ταβέρνα με κοινές γυναίκες και με

άνθρώπους της εσχάτης ύποστάθης, πηδαίσε καμμία μονομαχία του με κανένα πρίγκιπα... Αυτό το «ανακατεμια» εν τούτοις, γεγονότων και σσηνών, περιβάλλοντος και ανθρώπων, καθιστά την αφήγησιν του ακόμη πού γοητευτική... Και καθώς δλ' αυτά, πρόσωπα και πράγματα, ζωγραφίζονται με τόν ζωντανότερο τρόπο, ο αναγνώστης παρασύρεται και μεταφέρεται και αυτός μέσα στην ατμόσφαιρα της διεφθαρμένης κοινωνίας του 18ου αιώνα.

Γιά να τάντηλφθοιμε όμως καλλίτερα δλ' αυτά, άς ρίψωμε μία ματιά στη σειρά των περιπετειών του Καζανόβα, όπως αναγράφον-

Ο Καζανόβας εκδηλώνει τόν έρωτά του εις εις μίαν από τας ερωμένες του.
(Συλλογραφία της εποχής εκείνης)

ται στα «Απομνημονεύματά» του:

Η ζωή του Καζανόβα είνε, πράγματι, ένα «ζωντανό μυθιστόρημα». Διαβάστας την, «θάναί κανείς στο σημείο να πιστεύη πως πρόκειται περί ενός ύπερφυσικού ανθρώπου. Φαντασθήτε πως, από μικρός ήδη, ήξερε τα λατινικά «νεράκια». Δεν θάταν πάνω από δώδεκα χρονών, όταν έπεσε «με τή μοιραία» στη μέλη της... νομικής επιστήμης! Σε ήλικία... δεκαπέντε έτών συνέγραψε δύο περισπούδαστες πραγματείες, λατινικά: μία περί «διαθηκών» («de testamentis») και μία άλλη περί τών... «Ebraeorum» («Utrum Hebraei possint constiuere novas synagogas»). Κατόπιν, άλλάζει επαγγελματία σά ναβαν... πονκίμια: Γίνεται, κατά σειρά: Άδβας, στρατιωτικός, αρχαιολόγος, δημοσιογράφος, ποιητής, βιοστής, χημικός, μάγος, διπλωμάτης, οικονομολόγος και τέλος... μεγαλοεπιχειρηματίας! Ός νόμο υπέτατο κάθε πράξός του, δεν αναγνωρίζει παρά έναν και μόνο: τήν ικανοποίηση του «καταρίσιου» της στιγμής!

Ο Τζιακόμο Καζανόβα γεννήθηκε στην Βενετία, στα 1725. Η καταγωγή του, καθώς έπαμε, ήταν ευτελεστάτη. Μόλις μεγάλωσεν εν τούτοις λίγο, οι καλοί του τρόποι και ή συμπαθητική και ευγενική του φρονησιμιά, τού άνοιξαν διάπλατες τίς πόρτες των άριστοκρατικών σαλονιών της Βενετίας... Γίνεται

δόκιμος άδβας. Διάφορα όμως έρωτικά του σκάνδαλα — τα όποια ο άθεόφοβος διηγείται με τόν νί και με τόν σίγμα στα «Απομνημονεύματά» του, — αναγκάζουν τόν πατριάρχη να τόν αποβάλη από τόν ιεροδιδασκαλείο, και τόν ρίχνουν στη φυλακή. Μόλις θγαίνει από τή φυλακή, ο φίλος μας πηγαίνει στη Νεάπολη, όπου άποκτά τήν εύνοια του καρδινάλιου Άκουαβίβα και τού πάπα Βενεδίκτου τού 14ου. Ο νεαρός άδβας όμως βαρνέται ξαφνικά τόν επάγγελμά του — αν και δεν τόν είχε έμποδίσει διόλου από τόν νά έχη ήδη στό ένεργητικό του ένα σωρό έρωτικές περιπέτειες — και γίνεται... άξιωματικός. Μετασταθμείει στην Κέρκυρα, όπου... χάνει στή χαρτιά όλα τα χρήματά του και αναγκάζεται να ένεχυράσει όλα τα κοσμήματά του. Φεύγει για τήν Κωνσταντινούπολη, κατά τήν διάρκεια τού ταξιδίου όμως χάνει τόν «πασπόρτι» του και μιλέει με διάφορες θεατρίνες. Έστερ' από πολλές περιπέτειες — κάποτε, μάλιστα... επαναστάτησεν έπί κεφαλής τού συντάγματός του — γυρίζει πίσω στη Βενετία, όπου τσακύνεται με τούς προϊσταμένους του και... παραιτείται από τόν στρατό, για να γίνη... βιοστής θεάτρου. Κι' από τότε αρχίζει ή τύχη του. Ο βαθύπλοτος γερουσταστής Βαγαδίνος παθαίνει ήμψηλγία, ακολουθεί μία συμβουλή τού Καζανόβα, σώζεται και από εκείνη τή στιγμή τόν θεωρεί... μάγο! Τόν νιώθετε — άλλα ο τυχοδιώκτης μας, αφού έξησε κάμποσον καιρό μέσ στην τρυφή και τās απολαύσεις, τόν σκάει ξαφνικά λόγω τών σκανδάλων που είχε δημιουργήσει... Και ή περιπέτειές του συνεχιζονται, γεμάτες ένδιαφέρον, γεμάτες άπρόοπτα, γεμάτες έκπληξεις... Πού να τίς αναφέρουμε όλες εδώ; Θα μάς εχρεώζοντο τó μοι δόλοκληροι της «Εβδομάδος»...

Τό μεγαλύτερο μέρος τών «Απομνημονεύματων» τού Καζανόβα, αποτελείται από τίς έρωτικές του περιπέτειες. Τα έρωτικά θέματα τού μεγάλου αυτού κατακτητή — ο Καζανόβα θεωρείται ως ο μεγαλύτερος «Δόν Ζουάν» τών τελευταίων αιώνων — ήταν άπειράριθμα: γυναικες κάθε φυλής και κάθε τάξεως, ξανθές και μελαχροίνες, άριστοκράτιδες και εργάτες, πριγκίπισσες και γυναίκες τού λαού, κοπέλλες άγνές και γυναικες κοινές, χανούμ και ρώσες σκλάβες, Ίταλίδες και παριζιάνες, γυναικες κάθε είδους και τών έθλεπαν. Τό πού περιεργό όμως είνε ότι παρ' δλ' αυτά, ο Καζανόβα... δεν ήταν ώρατος! Όπου, δηλαδή, άποδεικνύεται γι' άλλη μία φορά, ότι ή όμορφιά δεν είνε απαραίτητο προσόν σ' έναν άνδρα για νάχη επιτυχίες...

Γιά να παρηγορηθούν λοιπόν οι μλ... «Βαλεντινί», παραθέτω εδώ τήν εικόνα τού Καζανόβα, όπως μάς τήν παρουσιάζει ένας ιστορικός του:

«Ο Καζανόβας θάταν ασφαλώς ένας πολύ ώρατος άνδρας, αν δεν ήταν... άσημος: φαντασθήτε έναν άνθρωπο ψηλό, με ήρόκλειο παράστημα, με χρώμα τού δέματος καφέ, με μία μεγάλη μύτη, και με ξηρά, έξυπνα και καχύποπτα μάτια — κ' έχετε τήν εικόνα τού Καζανόβα!...

Ο Καζανόβα έχει ακόμη ένα ύφος πονηρό και ύπουλο, πού δίνει τήν έντύπωση πως πολύ πού εύκολα μπορεί να άγορίψη, παρά να εύθυμή. Γελεί σπανίως — τού άρέσει όμως να σκορπίη τα γέλια γύρω του... Τα μόνα δέ πράγματα πού δεν γνωρίζει, χωρίς όμως να τόν όμολογεί, είνε ο χορός, τα γαλλικά, και ο τρόπος τού φέρεσθαι...»

ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

Τα προηγούμενα. — Ο Γιάννης Παπαμαθιός, εις μίαν έρωτικήν συνέντευξιν του με τήν Όλγαν Μαρότση, τήν όποιαν άγαπή και με τήν όποιαν μάλιστα έχει σχέσεις, μαθαίνει ότι αυτή πρόκειται να νυμφευθή άλλον. Δις να παρηγορηθή ο Παπαμαθιός συγγράζει επί οχτώ νύχτες εις τόν καφέ-κονσέρ «Ικού».

5 (Η συνέχεια)
Τρείς γυναίκες, μία Ούγγαρέζα — άς είνε εύλογημένη ή Ούγγαρία πού παράγει αυτές τίς κομψές φοράδες με τόν μεγάλο σώμα, τόν

με κάθε τόσο τήν έγγλεζούλα να τόν πασπατεύη με τόν κόκκινο μασούρι. Τα χέρια της ήσαν λεπτά και τόν στήθος της μαντευόταν έντελώς έφηβικό. Ήταν ή Σύλβια, νύφεστη, μόλις άποψηνή εμφάνισις τού καφέ-κονσέρ.

Αυτή τή βραδείά επέρασε καλλίτερα από χθές. Η Μίτσι έδειξε από τήν πρώτη στιγμή ότι έννοουσε να κληρονομήση απόψε τήν Ούγγαρέζα πού έπανελάμβανε χωρίς άλλο εκείνη τήν ώρα στα «Ντόλλαρες» τή σαρακιτική ιστορία τού ύπλάρχου από τόν Μπέλλα-Κούν. Άλλά ο Παπαμαθιός γλήγορα παρεχώρησε

διηγηθή δραματικές ή εύχάριστες προσωπικές της αναμνήσεις. Παρακολουθούσε τήν κουβέντα τών άλλων, μιλούσε και κυρίως γελούσε με τόν παιδικό της γέλιο, και πού γινόταν εν τούτοις εκεί μέσα στους ήχους της τζάζ-μπάντ, άνάμεσα στα ήμίγυμνα τών γυναικών πού θα μπορούσαν να συστήσουν εκεί μία κοινωνία τών έθνων με αντιπροσωπείες από όλες τίς λευκές ράτσες πού θα είχε έναν πρακτικότερο προορισμό από τήν άλλη τών φράκων της Γενεύης, διεγερτικότερο από τα δομιότερα κοκτέϊλ πού παροσκεύαζε ή σοφία τού μπουφέ τού καφέ-κονσέρ. Δεν όμλησε για τόν έαυτό της ή Σύλβια παρά όταν τήν έρώτησε ο Παπαμαθιός για τήν καταγωγή της. Ήταν από πατέρα Σκώτο και μητέρα Ίταλίδα, και δεν είχε πάει ποτέ στην Άγγλία. Η βόρεια ράτσα είχε βάλη τή σφραγίδα της κόπου σε μία γονιά τού θείου Σορόντο, αλλά τόν άνθος πού έδύγηκε δεν έγνώρισε παρά μόνο τόν ήλιο και τόν σούρανό τής μεσημβρίας. Έτσι έδόθηκε ή εξήγησις γιατί τόν τορκουάς ήταν βαρφό και ή έγγλεζα δεν ήταν καθόλου παγωμένη.

Έπανε κ' έχορευαν. Τα τορκουάς είχαν πάρη άλλο λαμπρότερο χρώμα, τα ξανθά μαλλιά πού ανακατώθησαν ύψωναν γύρω από τόν κεφάλι της νέας τή χουσή άχνη της και τόν παιδικό στήθος είχε φουσκώσει λίγο με άξιώσεις γυναικείες.

Έστερα άρχισαν τα νούμερα, και ή σάλα έμψυχώθηκε. Κάθε μία από τίς γυναίκες έκανε από δύο τρείς διαφορετικούς χορούς.

Η περισσότερες έχορευαν με τόν σοβαρότερο ύψος και με τόση προσοχή στις κινήσεις, στις κινήσεις, στις κινήσεις, σαν να ήθελαν να πείσουν τόν κόσμο για τόν ύψιστο λόγο της εξαιρετικής άποστολής τους στη γή. Η Ούγγαρέζα παρουσιάστηκε με έπιβλητικό χουτούρι τού παλινού Καντάσου. Ταμάρα ή λαμπρή και φοβερή βασίλισσα τής Γεωργίας για λίγα λεπτά της ώρας, μόσχηνη με άσπιδωτές διάστικτες από ψεύτικα πριλλάντια και σμαράγδια κόγχες στή στήθη, ι' ένα ροσιάνι μεγάλο μ' αίματρες άνταγίες στην κορυφή στή θέα της θήλης. Φορούσε ένα διάδημα ψηλό μωτερό σαν κάρα ποταμιακή.

Τα «Ντόλλαρες» πού τραβούσαν τόν ούισκυ τους, στην άρχή έμειναν χάνοντα και ύστερα άρχισαν να γελούν. Εύρισκαν διασκεδαστικό ότι τα δημοκρατικά τους δολάρια είχαν κατακτήσει άποψε μία βασίλισσα από τήν όποια δεν έλειπε παρά μόνο ο θρόνος, ή βασίλική καταγωγή, ή μόρφωση και ή ιστορία, και για τήν όποια δεν άνησχυσε καμμία από τίς σύγχρονες νεογέννητες δημοκρατίες, και δεν κατάφευγε τίποτε άλλο παρά να κάνει τούς πού μαλιακούς δημοκράτες της πελατείας τού «Ικού» να πέσουν πόδες αλλικών και έμμελητών βασιλικών θησαυροφυλακίου στο τραπέζι τής.

Έχορευαν και ή Βιεννέζες. Κομψά καλοδεμένα πλάσματα. Σ' ένα τραπέζι πλάι στον Πα-

Έτρεξε κοντά του ή μία από τής Βιεννέζες, ή Μίτσι και ύστερα ήρθε και ή συμπατριώτισσά της ή Μαρίζην...

στό Σάμα τήν ύπέρτατη εύνοια της Μίτσι, κ' έγύρισε προς τή Σύλβια. Δεν ήταν άλλως ένα δολόδροσο πλάσμα αυτή ή Έγγλεζα. Είχε ένα γέλιο παιδικό, κρυστάλλινο, με κάτι νότες σκασιές, πού ήταν σά να περνούσε από νευρα τόν βελούδο.

Σε λίγο ή Μαρίζην, πού έννοιωσε πως ήταν τόν περιττό νούμερο της παρέας, επέταξε στη στοργυλή άγκαλιά ενός χονδρού φαλακρού κυρίου με μονόκλ, πού ο Σάμας τόν άνεγνώρισε πως άνηκε σε κάποια πρεσβεία, και τή ξενάγρια έμειναν μονάχα. Η Σύλβια ήταν θησαυράς. Δεν ήταν μόνο ένα εύχάριστο κορίτσι. Ήταν από τή στόφα τών γυναικών πού δίνουν με τή γνωριμία λίγες ώρες τήν αίσθησι φίλης καλλιεργημένης σε παλιά παρέα. Δεν είχε να

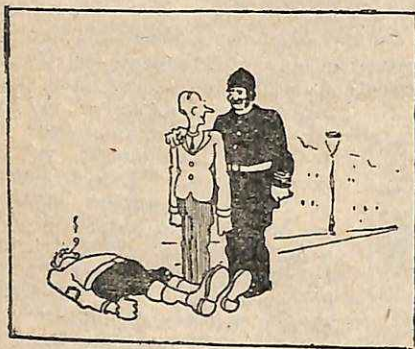

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑΙ

ΥΠΟ ΠΙΕΡΡ
ΜΑΚ ΟΡΛΑΝ.

Κατά την δεκάτην εσπερινήν ώραν, ο "Αγνώστος του αστυνομικού δελτίου, έκαμε την είσοδόν του εις την πόλιν, κρατώντας στο χέρι του ένα ταξιδιωτικό σάκκο τόσο πλατύ, όσο το μοναδικό βιβλίο που πήρε ως θραύειο ο συγγραφέας της ιστορίας αυτής κατά την μαθητική του ζωήν.

Λοιπόν αφού έδρεξε το δαχτυλίδι του για να καταλάβη την διεύθυνσιν του δόρα, ο ξένος αυτός εκάθησε κάτω από μια ανοικτή πόρτα,

στο πιο έλικοειδή δρόμο της παλαιάς μας πόλεως, έπειτα περίμενε.

"Ένας κάποιος Γκρομπίτς, που πουλούσε μυίγες μέσα στο κλουβί, έπσπρεψε ακριβώς στο σπίτι του. Πλησίασε χωρίς δυσπιστία στην πόρτα του, δηλαδή στην πόρτα που ήταν κρυμμένος ο ύπουλος "Αγνώστος. Τότε τα γεγονότα συνέβησαν με ίλιγγιώδη ταχύτητα.

Ο ξένος έωρσε κατά του κ. Γκρομπίτς, τον γάιδαρο κάτω από τη μασγάλα, έως ότου ο δυστυχής πνίγηκε μόνον του από τα γέλοια, έπειτα πήρε τον ταξιδιωτικό του σάκκο και έτοιματθηκε να τρέξη με τα τέσσερα για να φύγη.

Ενθ' ορισκότανε στο σημείο να το κόψη λάσπη, ένα χέρι τον άσπαξε από το λαιμό. "Ήταν το χέρι του Μπόμπ Λαντέρν, πολιτράνιου. Είχε θανατώσει την δολοφονία σάν αδιάφορος μάρτυρας, και τώρα βέβαιος για την

ενοχή του "Αγνώστου, τον συνελάμβανε. Από τον Άννα στον Καίσαρα. Ο ξένος παραδόθηκε στα χέρια ενός ανακριτού, ο οποίος έκαμε τας ανακρίσεις.

Μετά επτά ή οκτώ μήνες, που πέρασε σε μια φυλακή, ο "Αγνώστος παρουσιάσθη ενώπιον του Δαν Μπίλ, ενός άκεραίου δικαστού, ο οποίος του ωμίλησε μ' αυτά τα λόγια.

— Κύριε Φλύ (αφού το όνομά σας είναι Φλύ), το δικαστήριο λαμβάνει υπ' όψιν την ιδιότητά σας ως ξένου. Προφανώς, ερχόμενος εδώ δεν εγνωρίζετε τας συνήθειάς της χώρας μας. Μάθετε λοιπόν ότι η δολοφονία δεν είναι ανεκτή σ' αυτή τη χώρα. Σας θάωωνομεν, άλλα προσέχετε!

Ο κ. Φλύ βρέθηκε πάλι στους δρόμους της πόλεως, με τα μάτια πορφυμένα από την θλίψη της φυλακίσεως και έπειτα παρουσιάστηκε ενώπιον του δικαστηρίου που τον είχε θάωωσει την άλλη φορά.

— Έσείς είσθε πάλι! είπε ο πρόεδρος. Ορείλω να σας είδοποιήσω, φίλε μου, ότι πήρατε κακό κατήφορο. Αρρίξει κανείς από μια μικρή δολοφονία, ύστερα κλέβει και τελειώνει... μόνον ο Θεός ξέρει που! Σας καταδικάζουμε, με την έγκρισή των συναδέλφων μου, εις τριετή φυλάκισιν με δικαίωμα έφεσεως, ένεκα της προηγούμενης καλής σας διαγωγής.

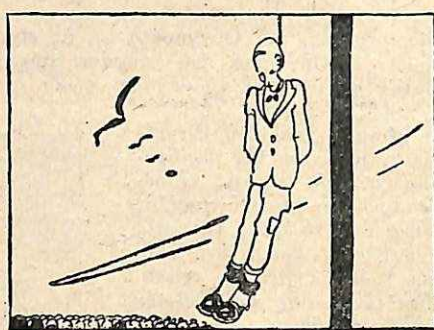
Ο κ. Φλύ εύχαριστήσε, έκανε ένα σάλτο μόλις βρέθηκε έλευθερος και ανακατεβήκε πάλι με τα πιο επικίνδυνα κοινωνικά στρώματα.

Μετά τρείς ή τέσσερας ημέρας ένας αστυνομικός τον ήρε στην προκυμαία του Σηκουάνα, ξεπλωμένο ανάμεσα μια σειρά θορέ-

λια κρασιού του "Αλγερίου, που τ' είχε ξεφορτώσει ένα ισπανικό βαπόρι.

Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι ο Ντανιέλ Φλύ ήτανε τύφλα μεθυμένος. Τον βάλανε μέσα σ' ένα άμαξι του χειριού, τον μεταφέρανε στο τμήμα, απ' εκεί στη φυλακή.

Οι δικασταί τον κατεδίκασαν, την φοράν αυτή εις επταετή κάθειρξη χωρίς δικαίωμα έφεσεως. Μετά το τέλος της συνεδρίας, ο πρόεδρος έλεγε εις τούς συναδέλφους του:

« Δεν μπορούμε να κάνομε τίποτα γι' αυτό τον νέο. Είναι σαπισμένος, σαπισμένος ως τα κόκκαλα! »

Ο κ. Φλύ πέρασε τα έφτά του χρόνια γυρίζοντας ένα τροχό με τα πόδια του. Όταν πλήρωσε το χρέος του, τον άφρισαν έλευθερο με μια καλή κλωτσιά στην πλάτη.

Τότε ο άνθρωπος κύλισε από κατήφορο σε κατήφορο. Ο άλκοολισμός δεν έκανε τεμπέλη και γι' αυτό του τ' έλάττωμα τον δάλανε για τελευταία φορά φυλακή.

Δεν ήρε καθόλου γάρι εκ μέρους των δικαστών του. Ο κ. Φλύ, παρά τα άπελπιμένα ουσιώματά του, κατεδίκασθη εις θάνατον και η ποινή του εξετελέσθη μπροστά στα μάτια ενός πλήθους όπως πρέπει, έναντιον του όποιου ο άθλιος έσπευδόνδινε τούς πιο άπαίσιους σαρκασμούς.

PIERRE MAK ORLAN

παμαθιο και στη Σύλβια, ένας κύριος πρώην βουλευτής, πρώην πλοίσος, πρώην γυναικάς, με τις συμπαιθητικότερες ουτίδες στο πρόσωπο — σταθιές στον άγώνα του γλεντιού — παρακολούθησε με το μονόζυγιο του τις γυναίκες με ανιστηρό ύφος κοιτικού, και μιλούσε μ' έναν άλλο που ήταν μαζί του.

— Ποιος το λέει πως ο χορός δεν είναι σοφή επιστήμη, όπως και η άλγες; Αυτές η γυναίκες χορεύοντας, προσπαθούν να μας δείξουν τι μπορεί να γίνει με το κορμί τους.

Ο Παπαμαθιός το άκουσε κ' έγώρσε στη Σύλβια και της είπε ελληνικά με τα μάτια στο έντελως παιδικό, όπως μαντευόταν μέσα από το φόρεμα, σώμα.

— Τι μπορεί να γίνει όμως με το δικό σου κορμί, φτωχούλα μου; Έκείνη δεν έκατάλαβε τίποτα, από τα ρομμέζα, αλλά έγέλασε. Και ο Παπαμαθιός που τα κοιτείγ έφεραν την συντασία του στα πιο άποδοτα πράγματα συλλογίζόταν πως η Σύλβια θα παρουσιαζόταν χωρίς άλλο σάν ένας μπλού, ένας πρόσοπος.

Ίσως στα έγγλεζικά της πόδια θα πήγαιναν πέδιλα για σκι. Αντί να χορεύη εδώ και να θέλη κανείς να κάνει έρωτα μαζί της στα μεσημβρινά κλίματα, όπου συναγωνίζονται η γυναίκες με τα τολμηρότερα και τα πιο φρίνα τόξα που έχάρσε ο δημιουργός στο κορμί τους, θα ήταν πιο σωστό να παγοδρομώσαν μερικ- νες χιλιάδες μέτρα πάνω από την επιφάνεια

της θαλάσσης, σε κάποια κοί άδα των "Αλπεων όπου ο έρωτας πίνεται σάν τα δοιμύτατα έγγλεζικά ποτά: Με πολύ πάγο.

Επί τέλους η Σύλβια σηκώθηκε κ' έπήγε να έτοιμασθή για το νουμέρο της. Ο Παπαμαθιός έκανε βοίζοντας μέσα στα δόντια του την Ούγγαρεζα, που είχε ξανάρθη στους "Αμερικανούς της και καθόταν με την ύπερηφάνεια της επιτυχίας της. Την ήθελε. Μπορεί να ήταν φλόωση όσο παίρνει και να επέμενε να του μάθη κατά πλάτος και με όλες τις λεπτομέρειες όλη την ιστορία του Μπέλλα. Κούν, του ναυαρχου Χόρτυ και της πρώην αυτοκράτειρας Ζίτας, αλλά ήταν σωστή γυναίκα. Ούτε την είχε διακόψει καθόλου χδές. Την άφηνε να λέη. Το συμπέρασμα είναι ότι έχουν δίχρη οι Γάλλοι που βρίσκουν και σφυρίζουν τούς "Αμερικανούς. Έγινε ένας πόλεμος φοβερός για τα ιδεώδη, λέει των μικρών έθνών, και το αποτέλεσμα είναι ότι ο άνθρωπος που έχει στην τάπητη του δοξαμές, δεν μπορεί να έχη για δεύτερη νύχτα την Ούγγαρεζα που παριστάνει με το δίχρη της την Ταμάρ, τη βασίλισσα της Γεωργίας. Έρχονται τα δολάρια και πέρνουν την Ούγγαρεζα.

Το σαξοφόν της δρχήστρας άφισε μερικές δυνατές νότες. Ήταν η εμφάνισις της Σύλβιας. Ο ένας άμερικανός είχε σηκωθεί δοθις και καθός ήταν μπροστά από τον Παπαμαθιο του έκυρβε τη χορεύτρια με την πελώρια

πλάτη του. Μια κραυγή από πίσω έγφώναξε: Κάτω: β "Αμερικανός εκάθησε και ο Παπαμαθιός είδε.

Η Σύλβια ήταν τυλιγμένη σ' ένα άσπρο μακρό μεταξωτό μανδύα, πάνω στην τελευταία δορυγή του σαξοφόν, άφισε τον μανδύα να καταρρεύσει στο πάτωμα. Ένας της ύπηρεσίας του "Εκόν με σμόκιν έμάζεψε άμέσως τον μανδύα.

Η Σύλβια ήταν ολόγυμνη. Δεν φορούσε παρά μόνο ένα σ' τρώτατο τουλί στη μέση που στίς κνήσεις — σηκωνόταν και άνεμίζόταν γύρω από το αλαούστρινο κορμί της σάν γαλαζοπράσις κυνός ταυγάριου, που δεν είχε άλλον προορισμό παρά να κοιβή και κείνο που αισθητικώς πρέπει να εξαφανίζεται, και πέδιλα χορού.

Ήταν μια αποκάλυψις. Μέσα από το φόρεμα που φορούσε από όλγουν και που δεν επέτρεπε να μαντεύη κανείς παρά ένα έγγλεζάκι φτιαγμένο για τα σπότ, είχε αναδυθή τώρα μια γυναίκα με κορμί σάν έγξαισα γλυπτό έργου. Που στην δογή ήταν ζωντανή αυτά τα στήθη που καθός άνόστρεφε το κορμί της και το έκανε ολόκληρο ένα τόξο, έμοιαζαν δυο άνεστραμμένα κύπελλα με μαθηματική περιρρεϊακή ακρίβεια, από σάρκα που έτρεμε με τις δυο αλγμές τους ορόδινα κοιμητάς; (Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΕΝΑ ΛΕΙΠΤΟΝ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΔΕΙΛΙΝΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ κ. Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

[Τ' α π ρ ο η γ ο ύ μ ε ν α. — Μια γυναίκα του ήμικόμου που δρόθηκε από τον Βορρά στην Αίγυπτο, διηγείται την ζωήν της. Πληττει μέσα στο μεγάλο ξενοδοχείο και θυμάται τις παλές της γνωριμίες που είναι αμέτρητες... Ανάμεσα σ' αυτές είναι και μια ψηλόλιγνη Γερμανίδα, η Άνριέττα, που φθάνει στην Αίγυπτο κάθε χρόνο ζητώντας αγαπητικούς!]

5

(Η συνέχεια)

Μα παράξεν' είναι οι έρωτές της. Οι ώραι οι άντρες, οι γεροί, οι παντοδύναμοι, της προξενούν άποστροφή. «Μυρίζουν σάρκα και κτηνωδία» λέει. Και την τραβούν μονάχα, οι άρρωστοι βαρεία — οι φθισικοί — οι παράλυτοι — οι άλκοολικοί...

Ίσως να νομίσες πως είναι άρρωστη κ' η ίδια. "Αν όχι στο κορμί, στη ψυχή τουλάχιστο. Καθόλου. Όλο υγεία. Μα το κάνει από έγωισμό. Από κείνους τούς έγωισμούς, που δε μπορούν να λυγίσουνε ούτε στην αγάπη. Τον άντρα π' αγαπά, τον θέλει σκλάβο της. Να νοιώθ, πως γι' αυτόν είναι το πάλν. Πώς θα χαθή άμα την έκγκαταλείψη. Πώς πίσω της, άλλη καμιά δε θα την αντικαταστήση...

Τώρα αγαπά ένα νέο άρρωστο με όξεις ευματισμούς. Νύχτα μέρα στο προσκέφαλό του. Και άστέρευτη σε περιποιήσεις και καλωσύνη. (Περισσότερο να πω πως ο δυστυχισμένος νέος, τη λάτρευε σαν θεότητα). Κανείς δε ξέρει το μυστικό της. Μα τον αγαπά για την ασκήμα του — μοιάζει με σκλάβο — για την άχτηνιά του, για την αδυναμία του. Ποιος θα της τονέ ζηλήψη;

Προχθές μούλεγε με κάποια θλίψη, πως ο αγαπημένος της, έχει επί τέλους κ' ένα προτέρημα! — σύννεφο στον ορίζοντα... — ψυχική δύναμη: Δεν παραπονιέται λέει, δε βογγά, δε γογγύζει. Κάποτες μάλιστα ξεχειλίζει κ' από ένα χιούμορ θλιβερό για τα ίδια του τα χάλια. Τις προάλλες η μητέρα του, τοίστειλε ένα ξευγάρι, καινούρια παπούτσια. Τη φώναξε χαρούμενος.

— Άνριέττα! Άνριέττα! Έλα γοήγορα! Έλα! η Μαμά μούστειλε παπούτσια. Είναι και της μόδας! Άμερικανικά! Μα τα πόδια μου είναι τόσο μοχθηρά, τόσο ιδιότροπα, που δε θέλουνε ούτε και μ' αυτά να περπατήσουν!...

Χτές, είχαν κατεβή στον κήπο, στη λιακάδα. Σε μια πολτρώνα αυτός. Σκεπασμένος μ' ένα σκούρο σάλι, έωσμε την κεφαλή — άξύριστος — άσκημος — χλωμός — κείτονταν άκίνητος, με τα μάτια μόνο ζωντανός. Αυτή κοντά του, ώραία — ζοιρη — λαμπερή σε νειάτα και γέλια. Ο κόσμος την έκύτταζε παρόξανα — λές μ' ένα όικτον αίσθημα — κ' αυτή περήφανα χαμογελούσε. Την έφτανε που έννοιωθε στον κόσμο ένα δν δλότελα δικό της, που τη λάτρεινε, άποκλειστικά, τυφλά, άπελπισμένα. Καθενός άλλου αγάπη, θα στάλαζε στη γυναίκα ψυχή της, την αμφιβολία. Και μόνο γιατί νοιώθει, τώρα κάτι σάν ανάπαυση, γύρω της και μέσα της, μόνο γι' αυτό ίσως τον αγαπά κ' αυτή. Εφήμερα όμως.

Άμα φύγη αυτός, θάρτη κάποιος άλλος. Τό ξέρει. Τό λέει. Θα τον συνοδέψη, έωσμε την πατρίδα, κ' ύστερα άλλου... Μα ποτέ κανένας άντρας δυνατός, δε θα την ταπεινώση την αδάμαστη ψυχή της, με τον έρωτά του! Αυτή είναι η Άνριέττα, η Γερμανίδα — με τα ξανθά μαλλιά — τα δροσερά μάγουλα — την αίστη μορφή — και την παρόξενη ύγεία της ψυχής της.

X

Η καμένη ή μητέρα! Άνήσυχη. Ένα πελώριο γράμμα: «Πώς είμαι, και πως περνώ, κ' αν τούς θυμούμαι!...» Θεέ μου! Ίσως γιατί ξέρουν πόσο ή ξενιτιά με τις γητείες της μάς θολώνει την εικόνα της πατρίδας. Μα πρέπει και η ψυχή νάναι γαληνεμένη κ' άναπαυμένο το κορμί για άποξέχαστούμε. Άλλοιωτικά, πάντα θα μάς τυραννή ή νοσταλγία για ένα μητρικό φιλή, ένα λόγο πατρικό, ένα χόδι του άδελφού. Και μάχουν όλοι τόσο ξεχωριστήν αγάπη. Θυμούμαι όταν αποφασίστηκε να φύγω για πρώτη φορά τη θλίψη που φαινόμασε τούς γέροντες. Δε λέγαν τίποτε με σερόντονους αν πληγωμένοι και δουβοί μέσα στο σπίτι. "Υστερα ένα βράδυ ήρτε κ' η ώρα του χωρισμού. Έπρεπε να φύγω με το νυχτερινό τραίνο. Χιόνιζε. Περάσαμε την αλλή σκυφοί.

XI

... Και μόνο σήμερα, νοιώθω, αυτό το τραγικά περήφανο χαμόγελο που της σπάζ τα χείλια. Παίζει; Ναί. Σάν όλοι μας. Μα όστόσο, λίγοι την ξερουνε θαθεία. Άγαπώ να την νομίζουνε περήφανη — ένθ' είνε ταπεινόφρονη! Πλούσια — ένθ' είναι φτωχιά! Σκληρή — ένθ' είνε καλή! Άγαπημένη, ποθητή — ένθ' είναι άπόμνη, λησιμονιμένη! Και τη μοχθηρία της, και την άλγυσιά της, και την περιφρονήτικη της στάσι, όλα τα νοιώθω τώρα — και τη δικαιολογώ. Την είδα χτές βράδυ μέσα σ' ένα καινούργιο φως. Μια άνώτερη γυναίκα. Ένα σύμβολο, συγκαταμένο πόνου, φαινομενικού έγωισμού, άνικανοποίητου πόθου, τραγικής έγκατέρευσης, κρυφής αγνότητας, προσποιητού εκφυλισμού!... Γυρίζαμε άπ' το θέατρο. Στο δρόμο δε ξέρω πως, βρεθήκαμε κοντά μαζί. — Ψυχρή βραδεία — άρρωστο φευγάρι. Όλα σταχτιά δέντρα — σπλιά — δρόμοι. Τραβούσαμε δίχως μιλή. Άλλωστε, πάντα σταθήκαμε: ψυχρά — σάν έχθρικά — άπέναντι ή μια στην άλλη. Ποιος ξέρει γιατί!

Έξαφνα με παρακάλεσε, να προχωρήσουμε γιατί ο Κήτας της, θα ξυπνούσε, και θα τη ζήτούσε. Κ' ήταν άνήσυχη. Την άρότησα γιατί δεν το δλέπουμε συχνά, το χαριτωμένο, το διανοητικό άγόρι, με το ψηλό μέτωπο, τα πύρινα μάτια, τα πλατιά χείλια. — Τόν Κήτα; Ξεχνάτε πως είνε μόνο δέκα χρόν, και φαίνεται δεκατεσσάρω; Φοδούμαι πιά να τον τραβώ μαζί μου. Μου φαίνεται σά να γερω δέκαπέντε χρόνια! Βγαίνει με τη γκουβερνάντα του. Κ' έτσι μόνη όταν είμαι, μένω με την ιδέα της νύτης!...

Τρώαζε την ειλικρίνεία της. Δεν ήταν η γυναίκα που ήξερα. Πίσω έσταξεν ολόκληρη. Υπέφερε. Και μια τρεμούλα στη φωνή της. Και το πρόσωπό της πιο χλωπό, μες το φως του φευγαίου. Και τα λόγια έσκολογούσανε να πέφτουν άπ' το στόμα της, διαστικά — σπανά — δδυνάρα. Σ' έκαιναν πιά πόνηξ. Μαστιγώναν.

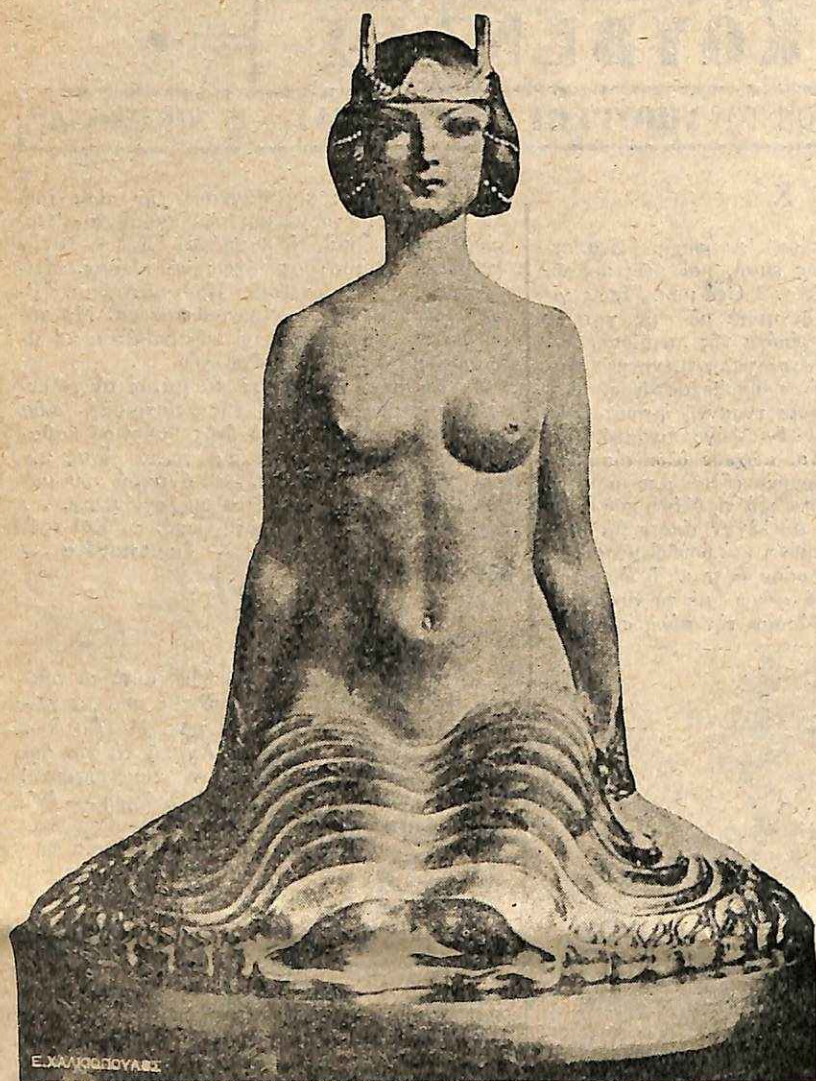
— Ναί! Γιατί αγαπώ, γιατί μισώ, γιατί λατρεύω τη, τη νύτη! Δεν την άπόλαυσα! Δεν πρόφτασα! Ήμιον έκδοστικό χρόνον άνόμια, όταν μου λήγουνε τ' έση ό άντρες μου. Και δεν είχα παρ' αυτόν στον κόσμο: Μια θρησκεία. Ένα είδωλο. Μια νύχτα άφηκε το σπίτι κ' όπτε ξανάκουσα γι' αυτόν. Στο τραπέι πάνω βράκα δυο λόγια μοναχά: ΈΑγαπά ήλλη. Φεύγω. Δε μπορώ. Με κρατά ή Μοίρα μου!

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

Η καμένη ή μητέρα!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ένας γοητευτικός θηλυκός Βούδας
(Έργον τῆς συγχρόνου γλυπτικῆς)

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΥΣΙΣ

Ἡ Χώρα τῆς Σερφίδου
(Φωτογραφία Γ. Σελζάν).

ΝΤΟΛΟΡΕΣ ΝΤΕΛ ΡΙΟ
Ὁ περίφημος κινηματογραφικὸς ἀστὴρ.

Ἡ τελεία ἀνδροποίησις τῆς γυναικός.— Γερμανὶς καλλιτέχνης τῆς ἐπιθεωρήσεως
ποῦ παίζει ἀπάχικους ρόλους καὶ καπνίζει πίπα σὰν παλαιὸς ναυτικός.

Ὁ τελευταῖος διαγωνισμός, ποῦ ἔγινε εἰς τὸ Βερολῖνον διὰ τὴν ὀρειότεραν...
γάμπαν. Ένας ἀπὸ τοὺς κριτὰς ἐξετάζων τὰς ὑποψηφίας.

Πολύ συγκινητική και περιπετειώδης είναι η υπόθεση της νεωτάτης ταινίας «Η κόρη του τσίρκου», που θα παχθίει πορσεώς.

Ήτο μεγάλη και ταυτοχρόνως θλιβερά ήμερα δι' όλο το Τσίρκο Σούμπ, και ιδιαιτέρως δια τους διευθυντάς του, ή ήμερα κατά την οποίαν ή 'Αννίτα, ή χαριτωμένη ακροβάτις, ένυμφεύθη τον Ουίλλιαμ Τζέφφρι, τον υιόν του περιφημου δισεκατομμυριούχου. Είς την 'Αμερικήν οι βασιλείς παντρεύονται άκόμη δοσκοπούλες: ο Ουίλλιαμ το είχε αποδείξει

και ή γυνάικα του άντινοβολούσε από εύτυχίαν του, χωρίς να υποκρίνεται ότι ή θύελλα ήτο πολύ κοντά εις τον γαλανόν ουρανόν της!

Πραγματικώς ο γερονταστής Τζέφφρι, ο πατέρας του Ουίλλιαμ, όργισθείς όταν είδε ότι ο υίός του επαντρούθη χωρίς καν να τον συμβουλευθί, και μάλιστα για να παντρευθί μίαν ακροβάτιδα του τσίρκου, ήρνήθη να δέχθί την νεαράν γυνάικα. Από την άποψαν αυτήν έμελλον να προκύβουν τρομεραί συνέπειαι, διότι, από διαβολικήν σύμπτωσην, ο πατέρας Τζέφφρι, άποφασισμένος ν' άπελευθερώσθ τον υιόν του Ουίλλιαμ (και τούτο, παρά την επιμονήν της συζύγου του, ή οποία ήτο πρόθυμος να δεχθί το νεαρόν ζεύγος) πήγε και ήρθε άκριβώς τον άνθρωπον, ο όποιος μπορούσε να κάμη το μεγαλύτερον κακόν εις όλους τους ιδιούκους του. Το άτομον αυτό, το όποιον ίσχυρίζετο ότι ήτο επιχειρηματίας, άνομιάζετο Ούντεργουδ. Έπιχειρηματίας δεν ήτο θεαίως παρά πρό όλίγον χρόνου, διότι ύπήρξε επί μακρόν ίπποδαμστής εις το τσίρκο Σούμπ.

Όταν ο πατέρας Τζέφφρι τον προσεκάλεσε εις την οικίαν του, ο Ούντεργουδ είδε με στραβό μάτι τα έπιπλα και τα σπάνια άντικείμενα από τα όποια ήτο γεμάτη ή πολυτελής κατοικία, διαπιστών μετά λύπης ότι θα του ήτο δύσκολον να πάρη δτι δήποτε, όταν εισήλθε ή Κα Τζέφφρι. Ο Ούντεργουδ έκαμε κίνημα έκπληξως βλέπων αυτήν: είχε ενώπιόν του μίαν παλαιάν ίπποδαμστρίαν, την 'Αρλέττα 'Αλίσια, ή οποία, πριν από πολλά χρόνια, κατόπιν τρομερών σκηνών με τον σύζυγόν της, τον Τζέφφρι Μπρέτσον, είχαν άποχωρήσει από το τσίρκο, αφήνοντας εις τους γέρονς Σούμπ, την μικράν της κόρην 'Αννίτα.

Ο Ούντεργουδ έννοιωσε άμέσως όλο το κέρδος το όποιον ήδύνατο ν' άρνησθ από το άπλόν γεγονός ότι έγνώριζε ότι ή σύζυγός του γερονταστόν Τζέφφρι δεν ήτο άλλη παρά μία παλαιά ίπποδαμστρία. Κρατούσε πλέον την δυστυχί γυναίκα: το έβλεπε αυτό από το ταραγμένο βλέμμα της, διότι και αυτή έπίσης τον είχε άναγνωρίσει και άμέσως αυτός ήθέλησε να δείξη ότι ήτο ο κύριος της καταστάσεως.

Άπεκάλυψε λοιπόν εις την σύζυγον του δισεκατομμυριούχου ότι ή 'Αννίτα ήτο ή ιδική της κόρη, ή 'Αρλέττα, ότι θα έχρησιαιοποιεί το μυστικόν αυτό εάν αυτή δεν τον έβοήθει να χωρίσθ τους νεονύμφους. Να χωρίσθ τον νεαρόν άνδρόνυον. . . Ο Ούντεργουδ δεν έσκέπτετο παρά αυτό το πράγμα, έν πρότοις διότι ήτο εκ φύσεως σκληρός, έπειτα διότι όνειρεύετο το μέγα ποσόν το όποιον του είχε ύποσχεθεί ο γέρος Τζέφφρι. Η δυστυχής 'Αρλέττα, ή οποία είχε άποκηρύχθ πάντοτε το παρελθόν της από τον δεινέρον σύζυγόν της, έφυγε σάν τρελή.

Τότε υπό το πρόσχημα να συμριλίσθ την 'Αννίτα με τον γέρον Τζέφφρι, ο Ούντεργουδ επέτρεψε μίαν συνέντευξιν με την νεαράν γυναίκα. Μερικά λουλούδια τα όποια είχε φέροι και δώσει με έπιτηδεύτητά, ή ύποκτος στάσος του, την όποιαν ή 'Αννίτα, άφηρημένη από τας δήθεν έξηγήσεις του άθλιου δεν παρετήρησε, έκαμαν τον Ουίλλιαμ, ο όποιος επέστρεψε εις την

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΣΙΡΚΟΥ (ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ)

οικίαν του και είδε το ζεύγος, να πεισθί περί της άπιστίας της 'Αννίτας, τοσούτω μάλλον καθ' όσον, κατά την άφιξίν του ο Ούντεργουδ

Η Ντολорές Καστέλλο εις τόν ρόλον της ακροβάτιδος Αννίτας εις τόν έργον «Η κόρη του τσίρκου».

γούδ έξηφανίσθη ως σκά. Τότε, έπειδή υπέφερε, έγινε βίαιος, και ή 'Αννίτα, άθωα και μη έννοούσα τίποτε από τας κατηγορίας του, έφυγε, άποφασισμένη να επιστρέψη εις τους καλούς Σούμπ.

Το κόλπο είχε γίνει ο Ούντεργουδ ο όποιος δεν είχε ένεργήσει παρά εξ άτομικού συμφέροντος και διά να πάρη την μεγάλην άμοιβήν την όποιαν του ύποσχεθί ο Τζέφφρι, θα έδρασε επί τέλους τους καρπούς της κακής του πράξεως.

Υπόκει πάντοτε μία δικαιοσύνη και ένας καλός Θεός δια τούς ανθρώπους που άγαπώνται. Εύτυχώς δια το νεαρόν ζεύγος, ή 'Αρλέττα Τζέφφρι ήγγράναι. Ήθελε να σώσθ την εύτυχίαν της.

Με θάρρος μετέβη εις την οικίαν του Ούντεργουδ, ένα άλλο πρόσωπον εύρίσκετο ήδη εκεί, και περίπου εις την ίδιαν ψυχολογικήν κατάστασιν με την 'Αρλέττα.

Το πρόσωπον αυτό ήτο ο Ουίλλιαμ. Αυτός δεν είχε έλθει δια να κάμη διά να κτυπηθί: είχε όρκισθί να φρονέσθ εκείνον τον όποιον έθεώρει αντί-ζηλόν του. Την στιγμήν κατά την οποίαν έφθασε ή 'Αρλέττα, οι δύο άνδρες έκυλόντο έναω εις το έδαφος σάν άγριον σύμπλεγμα σαρκών.

Άλλά ο Ούντεργουδ ήτο θαρύντερος, ίσχυρότερος από τον Ουίλλιαμ. Είχε εξέλθει νικητής από την πάλην. Όταν ήκουσε το κουδούν, έρριψε τον νέον εις το πλάινό δωμάτιο, τον έκλεισε μέσα και έτρεξε ν' άνοίξη. Η 'Αρλέττα βρέθηκε μπροστά του. Έν πρώτοις παρεκάλεσε, έκέτευσε, έχουσα στεργράν άπόφασιν να διατηρήσθ την ψυχραιμίαν της. Άλλ' ή στάσις και οι άπορριπείς λόγοι του Ούντεργουδ την έπεισαν ότι δεν έπρεπε να φαντάζεται ότι θα συνεχίνοι τον κτηνάδωπον αυτόν!

Ήτλησε λοιπόν. Είς τας άπειλάς της ο Ούντεργουδ άπήντησε άπάξων το τηλέφωνον. — Εάν προσθέσετε μίαν λέξιν, είπε, θα φωνάξω τον σύζυγόν σας και θα του άποκαλύψω το παρελθόν σας.

Τότε, ή 'Αρλέττα τα είδε όλα κόκκινα: είχε ένα πατόλι εις την τσάντα της, το πήρε, έπυροβόλησε. Ο Ούντεργουδ έπεσε κάτω χωρίς να θγάλη ούτε φωνήν: Κατά τύχην ή 'Αρλέττα τον είχε πλήξει εις την καρδιάν. Έξέπνευσεν άμέσως, ένθ ή δυστυχής σάν τρελή έτράπη εις φυγήν.

Μετά πέντε λεπτά, ή αστυνομία καταφθάσασα ήρθε τον Ουίλλιαμ πλησίον του θύματος και τον συνέλαβε. Η δυστυχής μικρά 'Αννίτα έννόμισε ότι θα τρελλαθί μανθάνουσα την είδησιν. Άσφαλώς ο ουρανός ήτο όργισμένος έναντίον της. . . Έτρεξε εις την οικίαν της Τζέφφρι δια να μάθη τι θα έπραττον, πώς θα ύπερασπίζοντο τον Ουίλλιαμ.

Τότε με κατάπληξιν, είδε εις τα χέρια της 'Αρλέττας Τζέφφρι ένα μαντήλι άκριβώς όμοιον μ' ένα άλλο το όποιον είχε εύρεθί πλησίον εις το πτώμα. Η 'Αννίτα δεν ήτο τυχαίως ή κόρη της 'Αρλέττας: ήγάτα τον Ουίλλιαμ, ήθελε να τον ύπερασπισθί: άλλα χωρίς κανένα διαταγμόν κατηγορήσε ως δολοφόνον του Ούντεργουδ, την 'Αρλέττα. Τότε, ή δυστυχής μητέρα, μη δυναμένη πλέον ν' άνθέξη και να κρατήσθ μόνη το μυστικόν της, όμολόγησεν ότι είχε φρονέσει τον Ούντεργουδ και αυτό το έπραξε διότι ήτο ή μητέρα της 'Αννίτας.

Η δυστυχής σου μητέρα, την όποιαν δεν έγνώρισε ποτέ, είναι μπροστά σου. Αυτή έφρόνευσε τον Ούντεργουδ δια να προστατεύσθ την εύτυχίαν σου την όποιαν αυτός ήθελε να καταστρέψη.

Η 'Αννίτα έμεινε κατάπληκτος από την άποκάλυψιν αυτήν: έπεσε εις την άγκαλιά της 'Αρλέττας Τζέφφρι και οι δύο γυναίκες έχωρίσθησαν κλαίουσας. . .

Την επαύριον, εις το δικαστήριον ή 'Αννίτα θα κατηγορεί τον έαυτόν της, δια να σώσθ την μητέρα της και τον σύζυγόν της.

Την κατάστασιν όμως την έωσαν πάλιν οι γέροι Σούμπ, μολοντί ήτο πολύ μετρεμένη. Άπελπισθέντες δια την άπόφασιν της 'Αννίτας, ή όποια έγνώριζον ότι ήτο άθωα, έτόλμησαν να αφήσουν τον πατέρα Τζέφφρι, του όμολόγησαν την αλήθειαν.

Και έπειδή ο Τζέφφρι κατά βάθος δεν ήτο κακός άνθρωπος, έπειδή ήγάτα την γυναίκα του, έσυγχώρησε.

Το δικαστήριον ήθώωσε τέλος την 'Αννίταν. ΦΑΚΟΣ

ΚΟΖΕΡΙ

Ή συζήτησις έδιδε ν' έπερνε. Κυρίες και κοπέλλες έδημιγοούσαν με στόμφον και, καθώς δεν ύπήρχε κανείς άντιπρόσωπος του άνδρικού φύλου, δεν έδίσταζαν να καταφέρωνται με τον άδικώτερον τρόπον κατά των άνδρών. Μιά κοπέλλα έν τούτοις που φαινόταν ή νεώτερη απ' όλες, άφου άκουσε με προσοχήν τας φίλας της, έζητησε την άδεια να μιλήσθ κι αυτή.

«Νομίζω, είπε με ύφος φιλοσόφου, πώς άδικείτε πολύ τους καμμένους τους άνδρες και

Δύο μοντέρνα έπιναυφόρια του οίκου Πατού των Παρισίων.

τους φορτώνετε εις την πλάτη ένα σωρό έλατώματα που στο χέρι σας θα ήτο να μη τα έχουν.

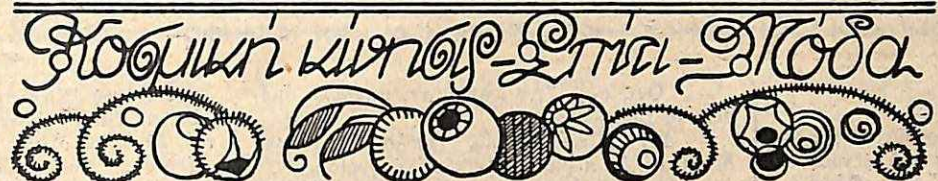
»Σας άκούω τόσο ώρα να λέτε ότι ο άνδρας είναι άνοικονόμητος, ότι είναι ένας δεσπότης που θέλει πάντα να επιβάλη τη γνώμη του και ότι περιφρονεί την γυναίκα ως να ήτο κατώτερον πν. Αυτά όμως όλα να μου επιτρέψετε να σας πω ότι δεν τα πιστεύω και να σας πω ότι αποδίδω όλα τα άδικα εις την γυναίκα.

»Έχω μεγάλη πεποίθησι εις το φύλον μας και προσεδώω άκραδάντως ότι ή γυναίκα, που αισθάνεται ταχύτερα από ένα άνδρα, που σκεπτεται περισσότερο με την καρδιά της παρά με τη σκέψη της, έχει την δύναμη να μεταβάλη τον άνδρικό χαρακτήρα και είναι εις θέσιν να κάμη τον τυραννικώτερον δεσπότην να γίνη ο καλλίτερος σύντροφος του βίου της.

»Άλλά για να τα κατορθώσθ όλα αυτά θα μεταχειρισθί μέσα πολύ διαφορετικά απ' εκείνα που συνήθως μεταχειρίζεται ή γυναίκα, θα χρειασθί να μη λησμονή ποτέ ότι το πολυτιμώτερον δώρον που έχάρισε ή φύσις εις τον άνθρωπον είναι ή καλωσύνη και ότι μόνον αυτή πρόκει να είναι το όπλον της.

Αυτά τα λόγια έπρόφερε με σοβαρότητα σχεδόν συγκινητική ή μικρούλα της συντροφιάς και ή φίλες της την εκύτταξαν με άπορία γιατί

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

καμιά απ' αυτές δεν θα είχε ποτέ σκεφθί υπ' αυτήν την άποψιν.

Ποιός έξοι όμως, ίσως αυτά τα σοφά λόγια να ήσαν προορισμένα να εύρουν άπήχησι στην καρδιά των άλλων, ίσως από αυτά να έμελλε να έξαρτηθί ή εύτυχία της κάθε μιάς χωριστά.

ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Άπειρος κόσμος εις τας τελευταίας ήποδρομίας. Μεταξύ των γνωστοτέρων τύπων διεκρίναμεν τον κ. και την κ. Πάπ, τον κ. και την κ. Κάμπερματς, τον κ. και την κ. Κορδέλλα, τον κ. και την κ. Παπαγεωργίου, τον κ. και την κ. Γκιπς, τον πρεσβευτήν της 'Αγγλίας και την λαίδην Λωραίν, τον κ. και την κ. Καλαμάση, τον κ. και την κ. 'Αξελού, την δίδα Στίνη, την κ. Κυβέλην, τον κ. και την κ. Θεοχάρη, τον κ. και την κ. Τσαμαδού, τον κ. και την κ. 'Ιωαννίδου, τον κ. και την κ. Λύδη και τους κ. κ. Σκόφιλντ, Βούλτσον, Μοάτσον, Μανούσσην, Κουστόπουλον, 'Ανταλίδην, Λαμπρινίδην, Παπαγιάννην, Β. Μελάν, Σκέντερ κλπ.

Έπίσης μεγάλη κοσμική συγκέντρωσις παρατηρείται εις το νέον Εύρωπαϊκάτον υπ' όλης τας άπόψεις κέντρον «Δελφοί», το όποιον ως γνωστόν περιλαμβάνει ρεστωράν, μπάρο και ζαχαροπλαστείον.

Η ΜΟΔΑ

Ένας από τους πλέον φημισμένους οίκους των Παρισίων, ο οίκος Ροντιέ, έλανάρισε κατά πολύ ιδιόρρυθμα ύφάσματα μάλλινα λανάζ τα όποια ποικιλνται εις την ύφανσίον των με χρυσές ή άσημέννες κλωστές. Τα ύφάσματα αυτά είναι όραϊότατα, διότι χωρίς να είναι ύπερβολικά λουσάτα κάμνουν τουαλέταν. Όσο και αν ή μόδα είναι μία για κάθε έποχή αυτό δεν άποκλείει, ώστε κάθε οίκος να παρουσιάσθ τας ιδιϊκας του ιδιοτροπίας, ο οίκος Πατού π. χ. τοποθετεί την μέσην εις την κανονικήν της θέσιν και φαρδύνει κάπως την φούσταν με γκοντάι, πτερές, σοφρες και άκανόνιστα πανά.

Τα περισσότερα από τα έπιναυφόρια του τα γαρνίρει με γούνες, μεταξύ των όπολων κυριαρχούν ή ρενόα άφαντέ, ή λένξ και ή άστρακίαν. Τα ταγιέρ του έχουν ζακέττες κοντές ή δε φούστες του σηματοποιώνται με μπλοΐζες διαφορετικού χρώματος.

Ο οίκος Φίλιπ ε Γκαστόν παρουσιάζει πολύ διαρτύμα ύφάσματα τόσον δια τουαλέτες απορτίβ όσον και για θραυνάς εμφανίσεις. Πολλά από τα μοντέλλα του παρουσιάζουν συνδυασμόν δύο χρωμάτων, άλλοτε μαύρον με ρόζ, μαύρον άσπρον ή μαύρον με κόκκινον. Λανσάει έπίσης μακρές έσάρπες που δένονται σφικτά εις τον λαιμόν.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Πολλαι γυναίκες δικαιολογούνται ότι δεν μπορούν να καλλιτερεύουν την κατάστασιν του σπιτιού των, διότι τα μέσα των δεν τούς επιτρέπον, άλλα ή καλή παρουσίαις ενός σπιτιού δεν έξαρτάται καθόλου από την οικονομικήν κατάστασιν μιάς οικογενείας. Είς την γ υ ν α ι κ α μ ο ν ο ν έναπόκειται να κάμη το σπίτι της ένα πραγματικώς ή ο μ ε όπως το ονομάζουν οι 'Αγγλοι, δηλαδή ένα εύχάριστο έντεντηριόν, εις το όποιον θα συναν-

ΚΟΥΖΙΝΑ

Π λ ο ύ μ - Κ έ τ κ : 140 δρ. άλεύρι. 60 δρ. δούτυρο. 2 αυγά. 70 δρ. ζάχαρι. 20 δρ. κόντια ψίλοκοιμένα. 70 δρ. μαύρη σταφίδα. 70 δρ. σουλτανίνα. 100 δρ. γάλα.

Ανακατεύετε το άλεύρι με τα άμύγδαλα, προσθέτετε λίγο-λίγο το δούτυρο και δουλεύετε. Προσθέ-

τετε τη ζάχαρι, τις σταφίδες καθαρισμένες, τα κόντια, τα αυγά και το γάλα. Άφου τα δουλέψετε λίγο, ρίχνετε το μίγμα σέ μία τυρωμένη φόρμα και στέλνετε εις τον φούρνον να ψηθί μιάμιση περίπου ώρα.

ΑΙ ΕΚΛΕΓΤΑΙ ΕΛΛΗΝΙΑΕΣ

ΕΛΕΝΗ ΝΕΥΡΟΠΟΝΤΗ

(Άλκης Θεόδοξος)

(Σκίτσος του κ. 'Αλέξ. Φιλαδέλφειος).

Δεν μπορεί να γίνη στην 'Αθήνα ή στον Πειραιά καμιά φιλολογική συγκέντρωσις, διάλεις, πρεμιέρα θεατρικού έργου, συναυλία, έκθεσις, και να μην είναι παρούσα μεταξύ των πρώτων ή πασίγνωστη κυρία της κοινωνίας μας ή φέρουσα το άρσενικόν όνομα. Νεωτάτη είχε παρουσιασθί ως ποιήτρια με ένα άτεχνο ποιήμα της, ποι. . . έβραβεύθη, και με ένα μονόπρακτο δραματάκι της «ό Κορός του Βορριά», που όμοιως έδοδεύθη και άφανε. Από τότε ή κόρη του 'Υπουργού κ. Νεγροπόντη, άνακατέθηκε με την φιλολογία. Έμεινε στους κήλους του «Νουμά». Και ή άβρα κυρία με τους θαυμαστά λεπτούς τρόπους κατόρθωσε να γράφη κοίτικες με πολεμικήν και να δοί-ζεται από τους συγγραφείς μας. . . Οι κοσμικοί μας κύκλοι έξοικον ότι ή Κα Θεόδοξα γράφει, άλλα ήρρονον ότι. . . δεν διαβάσεται. Ή ίδια νομίζει ότι γράφει δημοτική γλώσσα, μά άλλοι πιστεύουν ότι γράφει καθαρεύουσαν χωρίς τα νι, και άλλοι δεν κατορθώνουν να διαβάσουν τις κοίτικες της, γιατί δεν έξοικον. . . Γερμανικά. Είναι ειδικωτάτη εις τα ζητήματα της «Σολωμονικής» ποιήσεως. Μετά τον κ. Σαπαλάν, έννοείται. . . Κρίνει τους πάντας και τα πάντα, πάντοτε όμως με καλή πίστιν και με τελείαν ειλικρίνειαν. Αυτό κανείς δεν μπορεί να το άρνηθί.

Η ΑΛΛΗ

τώνται όλα τα μέλη της οικογενείας για να περάσουν λίγες εύχάριστες στιγμές και να ξεχάσουν τα δυσάρεστα της ζωής ή τους κόπους της ήμερας. Είς το σπίτι του θα εύρη λίγη ξεκούρασις ο άνδρας, εις το σπίτι του θα εύρη περιθαλψί ο πατέρας, εις το σπίτι του θα γελάσθ, εις το σπίτι του θα διασκεδάσθ ο άδελφός.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ
ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ ΚΑΙ Ο ΠΡΙΓΚΗΨ

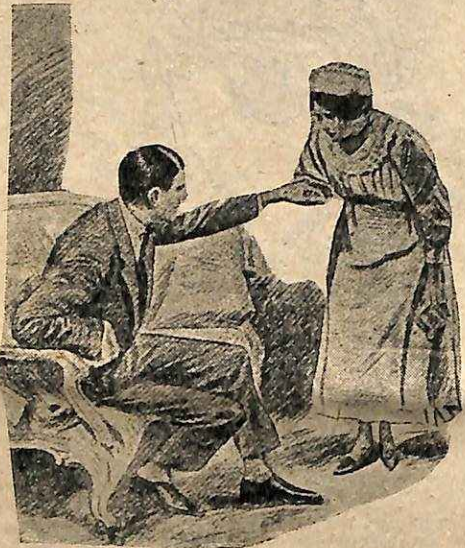
ΤΟΥ
Β. ΚΛΕΪΝΤ

I

«Όλοι την εφώναζαν «Σταχτοπούτα», μα δεν ήταν παρά η μικρή καμαριέρα του ξενοδοχείου «Μπιβέν», και ονομαζόταν Άννα Φόρστερ. Η μικρή Άννα, σιγουρίζουσα τα δωμάτια των πλουσίων κυριών που έμεναν στο ξενοδοχείον Μπιβέν, έκαμνε πολλά παραμυθένια όνειρα, και εμφανιζόταν τον έναυτό της πώς ήταν πριγκιπέσσα, ή πριγκιπέσσα Βερονίκη, γιατί είδε κάποτε σ' ένα περιοδικό το πορτραίτο μιας πριγκιπέσσας που έφερε αυτό το όνομα.

II

Μιά μέρα η Άννα, έλαβε την διαταγή να υπηρετήσει στο δεύτερο πάτωμα. Αυτό εν μέρει ήταν μια προαγωγή.

Η Άννα έσκυψε και άρπαξε το χέρι του Πρίγκηπου και το φίλησε θερμά...

Τις ημέρες αυτές στο ξενοδοχείον «Μπιβέν» είχε καταλάβει και ένας καινούργιος ξένος, ο σενιόρ Ούγος Τορράνκο, και γι' αυτόν είχε παραχωρηθεί ένα όλοκληρο διαμέρισμα. Μα η υπηρεσία της Άννας ήταν τέτοια, που ήταν δύσκολο να συναντηθεί με τον καινούργιο ξένο.

Ός τόσο, την τετάρτη μέρα έτυχε, την ώρα που η Άννα σιγουρίζει την κρεββατοκάμαρα, ν' ακούσει από το διπλανό δωμάτιο, μια άρμονική ανδρική φωνή που φώναζε μ' ανυπομονησία: «Κλούλο, Κλούλο!».

Η Άννα κοντοστάθηκε. Δεν ήξερε τι να κάνει. Ο κύριος, ακούγοντας τα βήματά της, θα την πέρασε, ως φαίνεται, για τον γέρο υπηρέτη, και επάτησε το κομμάτι γύρω από τον εαυτό της. Μα ξαφνικά η πόρτα άνοιξε, και ο σενιόρ Τορράνκο φάνηκε στο κατώφλι, κυττάζοντας με άποια τη νύκτιμη καμαριέρα.

Ήταν ένας νέος καλοκαμωμένος άντρας με μαύρα ματιά. Δεν φαινόταν παλαιάνω από 23 χρονών.

Η Άννα, κύτταζε με γοητευμένα ματιά τον νέον, λησιμονώντας όλες τις οδηγίες που είχε λάβει, τις σκούπιζε και τα ξεσκονοπανά της. Εξέχασε ακόμη πώς ήταν η Άννα Φόρστερ, και δεν ξεκολλούσε τα βλέμματά της από τα γέλαστα μάτια του ξένου.

Αισθάνθηκε άμεσως ένα σφοδρόν έρωτα γι' αυτόν.

— Ο υπηρέτης μου δεν είναι εδώ; — ρώτησε ο σενιόρ, Τορράνκο, και ένα ελαφρό χαμόγελο φάνηκε στη γωνιά του ώριμου του στόματος.

— «Όχι, σέο. Άν επιθυμήτε, πηγαίνω άμέσως να τον φωνάξω».

— Δεν αξίζει τον κόπο. Ήθελα κάτι να μου δώση, μα θα περιμένω ώσπου να γυρίση.

— Μου επιτρέπετε; — μουρμούρισε η Άννα.

— Πήτε μου μονάχα τι ψάχνετε;

— Ένα κονδυλοφόρο και ένα καλαμάρι.

— Είναι κονδυλοφόρο και φώναξε η Άννα,

— Είναι εκεί επάνω, — φώναξε η Άννα,

και ώρμησε προς το μικρό γραφείο, όπου βρίσκονταν η πέννα. Περονώντας άρπαξε από το άλλο τραπέζι ένα άσημενο δίσκο, και άποθέτοντας επάνω την πέννα, διευθύνθηκε προς τον νέον. Όλα πήγαιναν καλά, μα έπειτα από λίγα βήματα, η Άννα έκανε ένα άδέξιο κίνημα και

η πέννα έπεσε χάμω.

Η Άννα έσκυψε, και μαζί μ' αυτήν έσκυψε και ο σενιόρ Τορράνκο, ψάχνοντας για την πέννα που κύλησε κάτω. Γονατισμένη άκόμη η Άννα, σκούπισε με προσοχή την σκόνη από την πέννα με την ποδιά της, και ξαναβάζοντας την πάνω στο δίσκο, την άπλωσε μ' έπισημότητα στον κύριο, που χαμογελώντας βγήκε από το δωμάτιο.

— Ω, Θεέ μου, — φώναξε η Άννα, όταν έμεινε μόνη. — Καλέ είναι ο ίδιος ο πριγκιπας που παντρεύτηκε την Σταχτοπούτα!...

Έτσι άρχισε το ρωμαντό της Άννας.

Ο νεαρός και εύθυμος πριγκιπας συνεδέθηκε με τη ρωμαντική μικρούλα μ' ένα αισθημα φιλίας.

Όταν συναντούσε την Άννα μέσα στα δωμάτια, ο νέος της μιλούσε, ρωτώντας της για το Λονδίνο και για τα αξιοθέατά του.

Μιά μέρα, σ' ένα από τα περιόδικα που έρχόντουσαν στο ξενοδοχείον, είδε η Άννα τυχαία το πορτραίτο του ξένου, και από κάτω την έζηε εναγرافی:

«Η αυτού βασιλική Ύψηλότης ο πριγκιπας του Μοντάλτζα, διαμένον ενόχονικο εν Λονδίνο, υπό το όνομα «σενιόρ Ούγος Τορράνκο». Παρακαλώ με φιλά γραμμάτα έλεγε ότι ο σκοπός του ταξιδιού του πριγκιπας, ήταν ο γάμος του με μίαν πριγκιπέσσα. — Ωστε είναι ένας άληθινός πριγκιπας, — συλλογίστηκε η Άννα, — και ήθελε εδω να παντρευτεί!

Φτωχή, μικρούλα καμαριέρα Άννα! Τι φαιδρά μαγευτικά όνειρα πετούσαν την ημέρα εκείνη τραγούρω από το κεφάλι της! Με πόση φροντίδα είχε σιγουρίσει τα δωμάτια του πριγκιπας.

Έπειτα από την αποκάλυψιν αυτή, η Άννα δεν κατόρθωσε να συναντηθεί μερικές μέρες με τον πριγκιπα. Άλλ' επί τέλους τον είδε να μπαίνει τυχαία στο δωμάτιο, όπου τη στιγμή εκείνη ξεσκόνιζε η Άννα.

— Είστε ένα συμπαθητικό και καλό κορίτσι, — είπε ο πριγκιπας σε θανάσιμα άγγλικά. — Θέλω να σας κάνω ένα μικρό δώρο, — και έβαλε στα τρεμμένα χέρια της Άννας, μια μικρή φωτογραφία του με έπιχρυσωμένο πλαίσιο.

Η Άννα γίνθηκε κατακκόνηνη. Φτωχή μικρούλα καμαριέρα!

— Ω, σέο, — τραύισε η Άννα μερικά λόγια ευχαριστίας.

— Θέλω να φυλάξετε την φωτογραφία μου, — έξακολούθησε ο πριγκιπας, — γιατί αλλοιό πρόκειται να ξαναγυρίσω στην πατρίδα μου.

— Φεύγετε. . . Και δεν θα ξαναγυρίσετε ποτέ πιά. . . μουρμούρισε η Άννα.

— Όχι, θα έπιστρέψω πολύ σύντομα, και τότε. . . θα ξαναγύρω μα όχι μόνος. . .

Τα μάτια του έλαμψαν από ευτυχία, και η Άννα άκούμασε ένστικτως το χέρι στην καρδιά για να συγκρατήσει τους παλμούς της. Έσκυψε και άρπαζοντας το χέρι του πριγκιπας, το φίλησε θερμά, σχεδόν με πάθος, και έπειτα έφυγε βιαστικά από το δωμάτιο.

Η Αυτού Ύψηλότης ο πριγκιπας του Μοντάλτζα, έμεινε άκίνητος κυττάζοντας το χέρι του, όπου πρό όλίγου το είχαν άγγίσει τα ζεστά χείλη της Άννας, και το εύθυμο χαμόγελο άρχισε να χάνεται σιγά-σιγά από το νεανικό πρόσωπό του.

Σε λίγακι σηκώθηκε, και έπήγε να προγευματίσει στο ανάκτορο, όπου εξέχασε όλόκληρα το ξενοδοχείον «Μπιβέν» και την μικρή χαριτωμένη καμαριέρα του.

III

Το βράδυ, το ήρεμο ξενοδοχείο ήταν άνάστατο από έναν πρωτοφανή θόρυβο. Ο διευθυντής εκάλεσε όλο το προσωπικό και έδilahσε με συγκίνηση και έπισημότητα:

Η Αυτού Βασιλική Ύψηλότης ο πριγκιπας του Μοντάλτζα, τον όποιον έχωμε την τιμήν να φιλοξενοούμε υπό το όνομα του σενιόρ Ούγος Τορράνκο, μου ανέθεσε να σας άναγγείλω τους άρραβώνας του με την Αυτής Ύψηλότης την πριγκιπέσσα Βερονίκη, και σας παρακαλώ να πihτε στην ύγειαν του. . . Τζών, πρόσφερε την σαμπάνια! . . .

Όλοι οι υπηρέτες πήραν από ένα ποτήρι, και έζητωκραύγασαν για την υγεία του θελικαίου πριγκιπα.

Από τη γιορτή αυτή μονάχα η Άννα Φόρστερ έλειπε. Καθόταν σιωπηλή σε μια γωνιά της καμαριέρας της, και σ' αυτιά της βούιζαν όλοένα τα ευτυχισμένα λόγια του πριγκιπα: «και τότε δεν θα ξαναγυρίσω μόνος».

Μαζί με τα λόγια αυτά της φαινόταν πώς είχε σβύσει πιά το φως της ζωής της και τραγού της άπλόηκε ένα άδιεπέραστο σκοτάδι.

Η Άννα δεν ξαναείδε πιά το πριγκιπικόπολο των ονείρων της. Την επομένη έφευγε για τη χώρα του, και η Άννα από το παράθυρό της παρακολούθησε την άναχώρησή του.

Τι ευτυχισμένος που φαινόταν! Πόσο χαρούμενα ένευε με το κεφάλι καθώς άποχαιροετούσε τον ξενοδόχο.

Η άμια κούφθηκε πίσω από τη γωνιά. . .

Η Άννα από το παράθυρό της παρακολούθησε την άναχώρησι του Πρίγκηπου.

Είχε ξυπνήσει πιά από το μαγευτικό της όνειρο. Η γλυκεία μουσική της ψυχής της σόπασε για πάντα. Ξαναγίνηκε η Άννα Φόρστερ, η καμαριέρα, και έπαισε πιά να φαντάζεται τον έναυτό της πριγκιπέσσαν Βερονίκη. Ωλμάσε ξαφνικά, και έστάθηκε μακριά από τη χρυσή πύλη της μαγικής χώρας των παρθενικών της ονείρων.

(Μετάφρ. Α. Σ.)

B. ΚΛΕΪΝΤ

Η ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ ΠΟΥ ΚΑΤΕΛΙΚΑΣΘΗ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ
.. ΩΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ..

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Η ΗΛΘΝΙΚΗ, Η ΜΥΣΤΗ-ΡΙΩΔΗΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ
.. .. ΖΩΗ ΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΑΤΑ-ΧΑΡΙ

[Τ' ά π ρ ο η γ ο ρ ύ μ ε ν α. — Η Μάτα-Χάρι, ή περίφημη Όλλανδή χορεύτρια, που έτουφεκίσθη κατά τον μεγάλο πόλεμον υπό των Άλλων, ως κατάσκοπος, έπήγε εις τή Παρίσι από τας Ίνδιαις. Παρουσιάσθη ως χορεύτρια, εγόρευε γυμνή, άλλ' είχε σχέσεις και με κατασκοπείας. Είς τή Παρίσι έζη ζωήν γεμάτην από γλιόνην και απολαύσεις.]

5

(Η συνέχεια)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον

Η Μάτα-Χάρι ίέρεια του έρωτος.

Ο Ιατρος Μπιζάρ, ιατρικός έπιθεωρητής της άστυνοικίας περιφέρειαις του 12ου τμήματος, διαπιστώνει εις τας εκθέσεις του, ότι ή περιώνυμη χορεύτρια Μάτα-Χάρι εσύνχεζε εις γνωστότατον δημόσιον οίκον των Παρισίων, πολύ πριν συλληφθή ως κατάσκοπος και καταδικασθή εις θάνατον. Δεν λέγει όμως αν την συναντούσε εκεί ως υπότοπον ή ως καλεσμένην. Τιποτε το καταπληκτικόν όμως αν συναντούσε κανείς την Μάτα-Χάρι εις ένα από τους ναούς του πολυήμενου έρωτος. Η άμαρτωλή της ιδιοσυγκρασία μπορούσε να την οδηγήση και ως εκεί. Έν τούτοις ή Μάτα-Χάρι ήταν μια όλος διόλου έξαιρετική ίέρεια του έρωτος. Γι' αυτήν ο έρωσ ήταν μια έξόχως εκλεπτυσμένη τέχνη που πέρασε άπ' όλα τα στάδια της εξέλιξεως και της καλλιέργειας. Η καλύτερα άκόμη, ήταν μια μυστική επιστήμη ή όποια έπείραματίσθη πλήρως τόσον εις τα ανθρώπινα αισθητήρια, όσον και εις τα εργασθήρια της ψυχής. Μια Μάτα-Χάρι δεν είνε δυνατόν να ικανοποιηθή στην εξάσκηση της άποστολής της, με τα άπλοικά μέσα των κοινών γυναικών. Στους έρωτας της Μάτα-Χάρι δεν άπηρεχε τίποτε το έπιπόλαιον, τίποτε το ελαφρόν, το έπιφανειακό κατά το σύστημα των Παρισίων έρώτων. Τίποτε που να προκαλή και ν' άνάγκη τον πόθον των άνδρών για μια γυναικεία κούκλα που είνε άξια να τους κάμη να τη χαρούν μια νύχτα, ένα μήνα, ένα χρόνον, και της όποιας ο μόνος σκοπός είνε να κερδίση όσα μπορεί περισσότερα στολίδια και κοήματα. Αύτη αισθάνεται τη βαθύτην περιφρόνησι για όλα τα μέσα που μεταχειρίζονται συνήθως ή άλλες γυναίκες: για τα δάκρυα, για τα γέλια, για τις λιποθυμίες, για τις ύπολογισμένες άπιστίες, για τα άγρια ξεσπάσματα του πάθους. Η Μάτα-Χάρι διαπνέεται πραγματικά άπ' την ιδέα ότι είνε η Μπαγιαντέρα της Ίνδικης Παγόδας, ή υψηλήν στα έξηντα τέσσερα μυστήρια της θεογονείας της Ήδονης. Και στην έξάσκηση του έρωτος έμπνέεται από την ίδια φωτιά και τον ίδιο ζήλο που την έμπνέει στους χορούς της. Και καταφεύγει σε όλα τα μαγικά μέσα, στους έρωτικούς έξορκισμούς, στα φίλτρα, στα φυλαχτά, στας έπικλησεις των πνευμάτων του έρωτος, που τάχει σπουδάσει όλα ως το τελευταίο, σάν μια άπόκρυφτη και παντοδύναμη επιστήμη.

Άς μη νομίσω όμως κανείς ότι ή Μάτα-Χάρι ήταν καιμιά από τις γνωστές Τσιγγάνες του έρωτος. . . Τα μυστήρια των έρωτικών της μεθόδων έμβάλλουν εις άμηχανίαν και τους πλέον σκεπτικιστάς. Αύτη ή γυναίκα προβάλλει έμπρός σε όλους ως ένα άνεξήγητον πρόβλημα. Μήπως όλοι οι σοφοί των ημερών μας δεν χάνουν όλόκληρες ώρες από τον πολύτιμο καιρό τους για να παρακολουθούν τα ψυχικά φαινόμενα των μέντιουμ; Μήπως τά έξακριβωμένα γεγονότα του Ύπνωτισμού, της Αύθυποβολής και της Τηλεπαθείας δεν έγιναν πλέον έπιστημονικά δόγματα έπιβεβλημένα εις

όλους; Μήπως ο Ιατρος Λωμονέ δεν μας δεικνύει, ύστερα από μακροχρόνιες μελέτες για τη δύναμι και την έπίδρασι των πολυτίμων λίθων, ότι τά σμαράγδια, οι σάπαιροι και τά μαργαριτάρια έξασκούν μαγικάς ιδιότητας και έχουν άμεσον σχέσιν με την καθολιστικήν; Πώς είνε δυνατόν λοιπόν ν' άρνηθούμε τη δύναμι της μυστηριώδους έρωτικής επιστήμης; Όταν ο Καλλιγούλας κατάπληκτος και ο ίδιος έμπρός στην έρωτική παραφροσύνην στην όποιαν τον έφερε ή όραία Τσεζόνια, συνεκάλεσε όλους τους συγκλητικούς και τους Ρωμαίους συμβούλους του εις συνέδριον, διά ν' άνακαλύψουν ποιά μαγικά μέσα είχε στην κατοχή της για να μπορέ νά έξουδετερώνη σε τέτοιο θα-

Η Μάτα-Χάρι με φόρεμα της μόδας της εποχής που εθιράμβενεν εις τή Παρίσι.

θμο κάθε ανδρική θέλησι, δεν ήτο θέβια τόσον παράλογος όσον φαίνεται. Υπάρχει χωρίς άμφιβολία μια έρωτική Μαγεία, άγνωστη άκόμη στην Εύρώπη στην όλοκληροτικήτά της, της όποιας όμως τά μυστήρια κατέχουν σε όλο τους το βάθος οι μακρόνι Άνατολικοί λαοί. Η μαγεία αύτη έχει στη διάθεσί της μύρια μέσα: μαγικά ποτά, μυστικά άρώματα, αναρίθμητα έρωτικά δέληγτρα άγνωστα στους Εύρωπαϊκούς λαούς, άκατανίκητες έπιδράσεις, σκοτεινές άγωνίες, άόρατα περιέργειες, πυρετώδεις έπιθυμίες, παράφορος κινδύνος, τρελλούς και άνακαταλόγητους πόθους των αισθήσεων. Η μαγεία αύτη έξασκείται από τους παστούς της στους άπροσπέλαστους ναούς του Σίβα στας Ίνδιαις ή στη Σινά στας βόρειους

της Άστιάτης. Αύτη τη μαγική έπιστήμη του έρωτος που άπεινύνεται συγχρόνως και στας κτηνώδεις όρμιας του ανθρώπου, στα λεπτότερα αισθητήρια της ψυχής του, που δεν γνωρίζει σύνορα και φραγμούς, άφου συγκεντρώνει όλα τά πρωτόγονα ένστικτα και τά στοιχεία της Φύσεως στην παντοδύναμη εκδήλωσί της και συγκεντρώνει όλη την παγκόσμια κυριαρχία της Ήδονης, αύτη την έπιστήμη σπουδάσε ή Μάτα-Χάρι μ' ένα φλογερό ζήλο.

Και τη σπουδάσε όχι πλέον σάν έρασιτέχνης έφηβος, σάν εκείνους που συχνάζουν στους αισθητικούς κύλους της Όξφόρδης, άλλα σάν μια τέλεια ίέρεια, με άκονισμένες όλες τις αισθήσεις, και με πλήρη την συνείσθησιν της άποστολής της στους βωμούς του έρωτος.

Η διδασκαλία της, την όποιαν άφισε στην έπαυλή της του Νεγύ όταν έφυγε στην Ίσπανία, ήταν γεμάτη από γαλλικάς γερμανικάς και άγγλικάς μεταφράσεις Ξανσκορικών συγγραμμάτων, που είχαν όλα το ίδιο θέμα: τον Έρωτα. Ένα από τά έργα αυτά, το όποιον περιέπεσε στα χέρια ενός φίλου μου, είνε μια άληθινή Βίβλος του Έρωτος. Είνε το περιώνυμον «Κάμα-Σούτραμ», ένα έργον προαιώνιο που διδάσκει οί Ίνδοι στις ίέρειες των ναών του Σίβα. Το αντίτυπον της Μάτα-Χάρι ήταν δεμένο με άληθινή πορφύρα, και είχε κεντημένο με χρυσάφι ένα βασιλικό στέμμα. Ίσως να ήτο δώρον κανενός ήγεμόνος μνημένου άπ' αυτήν στis έρωτικής μαγείας τά μυστήρια; Σε πολλές σελίδες βλέπει ο άναγνώστης στο περιθώριο σημειωμένα με θαυθείς γνώμες μερικά μέρη, που μας φωτίζουν στην έρευνα της παράδοξης ψυχής της Μάτα-Χάρι:

«Όταν μια γυναίκα αγαπά άληθινά τον άνδρα στον όποιον παραδίδεται, τά χάδια της είνε φυσικά και αδόκητα, όταν δεν τον αγαπά, τά χάδια της είνε τεχνητά, πρέπει έν τούτοις να δίνουν σ' εκείνον την έντύπωσι της αιδωρομηνού ελκυστικότητας. Αύτό ή γυναίκα εύκολα το κατορθώνει. Κατά τον ίδιον τρόπον δεν πρέπει ποτέ να ξεχνά και σtis στιγμές της αιδωρομηνού έρωτικής παραφοράς της, την έρωτική τέχνη που όφείλει να μεταχειρίζεται και όταν ή ίδια είνε μεθυμένη από έρωτα.

«Η γυναίκα είνε πλάσμενη για τον έρωτα. Γι' αυτό πρέπει να είνε πάντα όραία, πάντα έτοιμη να παραδοθή στη λατρεία του, σε όποιανδήποτε ώρα της ημέρας και της νύχτος. Η έρωτική ευτυχία πρέπει ν' άσφαγήται πάντα στα μάτια της και όταν δεν την αισθάνεται άκόμη».

«Η γυναίκα πρέπει να είνε άπέραντη στις έρωτικές απολαύσεις που δίνει, άπέραντη σάν τη θάλασσα. Μεθυστική σάν το κρασί. Πρέπει να ευοδισθή σάν τ' άνθη του λατού. Και κάθε μέρος του σώματός της να είνε ένας βωμός του έρωτος».

«Θέλεις να σου άνήκη για πάντα όλη του ή ύπαρξι; Δίνε του να πih αυτό το ποτόν. (Ακολουθεί μια πολυπλοκωτάτη συνταγή από άρώματα και φίλτρα). Πρόσεχε όμως να πihς από το ίδιο ποτόν και σ' ή ίδια».

«Η δύναμις της πίστεις της Μάτα-Χάρι στα άνατολικά διδάγματα της έρωτικής επιστήμης, είνε τόσο μεγάλη και τόσο θαυδαία, ώστε να μας κάνει να πιστεύομε στην έξέλιξι της σε μια άληθινή μάγισσα του Έρωτος. Στα διδάγματα αυτά που άντλούσε μέσα από τά φυσικά βιβλία της Άνατολής, συνεδούσε και την πείρα της από την πρακτική έξάσκησης της στα έρωτικά σχολεία της Δύσεως».

Η κυριαρχία επάνω στους άνδρας ήταν ά-

ΡΟΔΟΥ ΜΟΣΧΟΒΟΛΗΜΑ

Έφρετος άγρια μ' έδειρον ή βαρυχειμωνιά
πού μ' έπιασε χωρίς φωτιά και μ' ήρε
χωρίς νιάτα, [χωρίς νιάτα,
κι' ώρα την ώρα πρόσμενα να σωριασθώ [βαριά

στη χιονισμένη στράτα.

Μα χτές καθώς με θάρρεψε το γέλιο του [Μαρτίου

και τράβηξα να ξαναβρω τ' αρχαία τὰ [μονοπάτια,

στο πρώτο μοσχοβόλημα ενός ρόδου [μακρινού

μου δάκρυσαν τὰ μάτια.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΤΑΙΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Πόθο: παλιοί που ζήσατε
σ' ένα ξανθό άχρογιάλι,
γυρίσετε και μία στιγμή
ξανανοιμένοι πάλι,
κι' έλάτε να άνεμίσετε
στα κάτασπρα μαλλιά μου,
προτού χαθούνε και οι μικρές
χαρές απ' την καρδιά μου.

Και μίαν Αύγή στο πέλαγος
το γαλανόν αγάλι,
προβάλετε μ' ένα γλυκό
και όλόδροσο καϊστράλι,
Καράβια να άρμινίστε

με τὰ πανιά άπλωμένα,
στον νομό μου τὰ τυρίσματα
Όνειράτα χαμένα...

(1927) [Ανέκδοτον] ΝΙΚΟΣ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ

πόλυτη: Τὰ θύματα του έρωτός της άμέτοχτα.
Ανώτεροι άξιοματικοί, ευγενείς άριστοκράται,
θαμώνες των Λεσχών, πλούσιοι τραπεζίται,
ξένοι έκατομμυριοίχοι, έπιζητούν με πάθος τη
στενή γνωριμία της και τὰ έξωτικά δέληγτρα
του έρωτός της. Μέσα στους έραστές της φι-
γουράρουν όνόματα πανευρωπαϊκής φήμης —
ένas από τους διασημότερους νομομαθείς της
Ευρώπης, ένας προεβευτής, ένας ύπουργός, έ-
νας ατοκοκρατοικός πρίγκιπς, ένας μέγας
Δούξ, ένας έξοχος ζωγράφος, πολλοί καλλι-
τέχναι, και ακόμη πολλοί άλλοι άνόνομοι.
Και όλοι αυτοί μαγεύονται άκόμη και σε μόνη
την άνάμνηση των νυχτών που περνούσαν στην
άγκαλιά της έταίρας του Σίβα, που απένεπε
όλα τὰ μεθυστικά άρώματα της Άνατολής και
όλες τις άγνωστες και άπόκριφες έξωτικές ή-
δονές.

Άληθινά ένα μυστήριο της Κολάσεως έ-
κρυβε μέσα της αυτή ή γυναίκα. Γυναίκες ό-
ραιότερες της ύψηλξαν πολλές στον κόσμο.
Καμμία όμως δεν είχε όπως αυτή τη δύναμη,
να σέβην τους άνδρας σκλάβους στα πόδια
της, να έκμηδενίξη τη θέλησή τους, να κάνει
όλη τη ζωή τους, όλη τους την ύπαρξη ένα κτή-
μα της άποκλειστικής, ένα κτήμα της για πάντα.
Αυτές ή έπεξηγηματικές σημειώσεις είναι
άπαραίτητες για την κατανόηση της έρωτικής
κωμωδίας που έξακούσε ή έξωτική χορεύτρια
σε όλους, και για την παρακολούθηση της δρα-
ματικής περιπέτειας της στο Παρίσι, που έκτυ-
λίσσεται από την επαύριον της ιστορικής έσπε-
ρίδος της Δουκισσής δ' Έρικλ εις την όποιαν
μέθυσος όλους με τον θρίαμβον της όμορφιάς
και της τέχνης της.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΒΡΕΧΕΙ

Βρέχει, βρέχει δυνατά... Βρέχει κ' είν'
έξω νύχτα. Άστραπές αύλακώνουν το σκοτει-
νόν αϊθέρα κ' ύστερ' από λίγο κυλάει θαρρετά
μια μακρυνή βροχή που πλησιάζει και μεγαλώ-
νει, μεγαλώνει και ξεσπάει σ' ένα βρόντο,
σ' ένα γροθιοπο δυνατό, που μοιάζει εκκωφαν-
τική όμορφοντιά τηλεβόλυν.

Άθελω σκύβω το κεφάλι μου από κάποιο
φοβισμένο θαυμασμό γιατί ή έξημένη απ' τον
αγριεμό της νύχτας φαντασία μου παρακολου-
θεί θαμπωμένη κάποια γιγαντομαχία πίσω
απ' τανταριασμένα σύννεφα. Κ' ή βροχή τρελ-
λά, στροβιλίζοντας στο διάστημα πέφτει με
πάταγο δέροντας σπουχτερά της πλάκες των
δρόμων που άντηχούνε μονότονα και τραγικά
στην έρημη νύχτα.

Μ' ένα φύσημα δυνατό ο άγέρας έφερε τὰ
νερένια δάχτυλα της βροχής έξω από τὰ τζά-
μια του παραθύρου που κάθομαι κοντά και
γρᾶφω. Νόμισα που κάποιος μου χτύπησε
διαστικά. Έκτύταξα έξω, σκότος βαθύ. Αμφί-
βουλα μόνο κάτι φωτάκια από της γρίλιες των
σπιτιών ξεφεύγουν φανερώνοντας τη χειμω-
νιάτικη ζωή που μαζεύει όλους γύρω απ' τ'
μεγάλο τραπέζι, κάτω από τη λάμπα, σε
νυχτερί, σε διάδασμα ή σε κουδούντα. Κ' ή
βροχή πότε σιγότερα, πότε πιο δυνατά, μα
πάντα με τρεμάμενη φωνή, λέει, λέει, διη-
γείται θρηνητικά ή θυμωμένη το άκατανόητο
μυστήριο της ύπαρξης της και τρέχουνε κρου-
νοί τὰ δάκρυά της κι' αύλακώνουν το κρύο
τζάμι του παραθύρου μου.

Μα πάντα πίσω από της γρίλιες σιγομι-
λών τὰ φωτάκια των σπιτιών λέγοντας άνα-
μεσα τους το δέληγτρο που νοιώθει κάθε
ψυχή μια τέτοια άγρια νύχτα του χειμώνα
όταν μέσα ή φωλιά είναι ζεστή και χαρούμε-
νη, γλυκό νοσταλγικό παραμυθι που μάς
θυμίζει έν άλλο, το άξέχαστο παραμυθι, την
παιδιάστική μας ζωή. Κι' αλήθεια, μόνο ένα
παιδί ή ένας πολύ εύτυχισμένος μπορεί να
νοιώσει ποιά κρυφή κι' άνειπωτή χαρά του
όνει το άκουσμα της μαινώμενης τρικυμίας,
όταν στα πλάι της ζεστασιάς που του χαρίζου-
νε μια ή περισσότερες καρδιές, άρνιψει ήσυχα
τη σκέψη του να την νανουρίζει ρυθμικά το
τραγουδι της βροχής.

Κι' όλο βρέχει, και στα ξαφνικά φύσηματα
του άγέρα ή βροχή άνήσυχα χτυπάει το τζάμι
του παραθύρου μου με τὰ νερένια της δάχτυλα
όσαν κάτι να θέλη να μου πη... μα πάλι λειώ-
νει σε άκράτητα δάκρυα κι' απ' τους λυγμούς
της γίνεται ένα ποτάμι μέσα στο όποιο πνι-
γεται υπόκωφα το παράπονό της.

Γι' αυτό το φανάρι του δρόμου γλυμύ τρε-
μοσβύνει στη γωνία σάν από τη συγκίνησι,
κι' οι πονεμένοι του στοχασμοί πᾶνε να πνι-
γούνε κι' αυτοί στην τρεμάμενη άντανάχλασι
της μισοσβυσμένης θοριάς του.

Και βρέχει άδιάκοπα, λές κ' έτσι θα έξα-
λουθήσθ ή ζωή και νοιώθουμε γύρω απ'
την καρδιά μας να σφαλούνε τζάμια, τζάμια
παγωμένα που σ' αύλακώνουν κάποιες βρο-
χές, και τόσο τὰ κλείνουμε φοβισμένοι, μη και
πνιγούμε μέσα στα ράθυμά τους δάκρυα. Και
λησμονάμε πως όλα θα διαβούνε σάν ένα κακό
όνειρο κι' αύριο πάλι θα φέξη ήδονικά στα
μάτια μας το γαλάζιο τ' ουρανού, το ήλιου
το φεγγαρόδολιμα που θα στεγνώση τὰ ποτάμια
απ' όλες τις βροχές, για ν' άνθισθ το κλαδί
της έλλης, που άνάλαφρο το λευκό περιστέρι
της έλπιδας μας θα το πάρη φέροντας το
στην ψυχή μας χαρμόσυνη είδησι για μία και-
νούργια ζωή.

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Λησμονημένη σε μία έρημη ακτή πάνω
σε κάτι φύκια, πλανημένα παιδιά της θάλασ-
σας, μια μικρή βαρκούλα ποιος ξέρει από πό-
σα χρόνια σάν άνθρωπος που νοιώθει τη λα-
μπράδα της περασμένης του ευτυχίας, κυτ-
τάζει μελαγχολικά το σιγαλό κύμα που φι-
λεί την άχρογιαλιά. Η άπέραντη αυτή θά-
λασσα, με τὰ πελώρια κύματα και τον παφλα-
σμό τους στην άχρογιαλιά, πόσα ωραία πράγ-
ματα δεν θυμίζουν, στη μικρή βαρκούλα, που
μοιάζει με το ψάρι που τρέχει ρίχνει το κύμα
στη στεριά! Τὰ ξύλα της μαυρισμένα από τον
ήλιο, και σαπισμένα δώ κ' έχει απ' τον χρό-
νο, θαρρεί κανείς πως είναι γεροντικό πρόσω-
πο, αύλακωμένο από βαθιές ρυτίδες. Το θρα-
κινό άεράκι που έρχεται από μακριά, φέ-
ροντας τη δροσιά της θάλασσας, περνά μέσα
απ' τ' ανοίγματα, μ' ένα ψιθύρο σάν των κι-
τεινισμένων φύλλων, του θνησιπώρου, για να
φέρη στη λησμονημένη βαρκούλα τους χαϊρε-
τισμούς της θάλασσας. Δυστυχισμένη βαρκού-
λα! Πόσα ανθρώπινα ρημάδια ξεχασμένα από
την τύχη, δεν σου μοιάζουνε!

Με τις σκέψεις αυτές άκούμησα πάνω
στη δυστυχισμένη βαρκούλα, μα ένα τρίξιμο
σάν κείνο που άκούει κανείς όταν το πόδι
του πατεί ξερά τριαντάφυλλα, μ' έκανε να
νοιώσω στην ψυχή μου μια άναρχιλία. Μου
φάνηκε πως μέσα της ζούσε κάποια πνοή που
έδινε ζωή σε θλιβερές σκέψεις. Τι άρα γε ν'
άναπολή ή ξεθωριασμένη βαρκούλα; Τον ψα-
ρά ίσω, που της έδινε φτερά με τὰ κουτιά και
έτρεχε στην άνοικτη θάλασσα, όλη χάρη, για
το ψάρεμα. Ίσως το βρογγοτό των κουτιών,
που πάσερνε το κοκκαλάριό χέρι του γέρο
-βαρκάρη, που παράδερνε όλη τη μέρα πάνω
στα κύματα, για να βγάλη το ψωμί των παι-
διών του. Ίσως τις όμορφες θραυδές που λη-
σμονημένη γινόνταν έρωτική φωλιά χαριτω-
μένου ζευγαριού. Πόσους ψιθύρους φιλιών δεν
άκουσε ή φτωχή βαρκούλα, όταν έτρεχε στη
γαλινιαία θάλασσα, πόσα βρογγία όταν πά-
λευε με τάρχειμένο κύμα, πόσα ξεφωνητά χα-
ράς όταν γλιστρούσε έξω από το λιμάνι με
ανοιγμένα πανιά!

Με αυτές τις σκέψεις χωρίς να θέλω έψιθό-
ρισα: «Δυστυχισμένη βαρκούλα, πόσες ιστο-
ρίες μπορούσες να μου πής!».

Την ίδια στιγμή κάποιος παχὺς κύριος, κα-
λοντυμένος, έλεγε στο σύντροφό του άγγίζον-
τας με προσοχή τὰ ξύλα για να μη λερώσει τὰ
γάντια του: «Κρίμα στα ξύλα! Ποιος ξέρει
πόσο στοιχίζουν».

Έδάκρυσα και σήκωσα τὰ βαριά μου πόδια
για να φύγω, ένψ έλεγα:

«Δυστυχισμένη βαρκούλα!».

Α. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΨΥΧΗΣ ΧΑΜΟΓΕΛΑ

Δεν έρώτησα αν έπόθεις
Της καρδιάς μου τους άνθους.
Σάν πανάκι έσύ μου άπλώθης
Πάνω από έλικους σούλους.

Και με άρμένιζες σε πλάτια,
Και μ' επήγγαινες συχνά
Στα γαλάζιά σου τὰ μάτια
Κι' έπου ο Νους δέ λησμονή...

(Σπέτσες 1927) [Ανέκδοτον]

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΤΕΡΟΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΨΥΧΕΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

[Τὰ προηγούμενα. — Ο ζωγρά-
φος Γκάρθ και ή μίς Τζέννη Τσάμπιν άγα-
πώνται. Άλλ' ή Τζέννη ύποπτεύεται ότι εκεί-
νος άγαπά και θά νυμφευθή την Άμερικανίδα
Λίστερ. Ο Γκάρθ συναντάται με την Τζέννη
εις τον έξώστην της επαύλειος της λαίδης
Γιγκλεμπερ δια να της εξηγήση άνετα τὰς
σκέψεις του).

5

(Η συνέχεια)

V ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

Ο Γκάρθ σταμάτησε. Έσους ένα κάθισμα
στην άκρη του έξώστου, και ή Τζέννη έκάθισε.
Έκείνος στάθηκε όρθιος απέναντί της με τὰ
χέρια σταυρωμένα, το κεφάλι ύψηλά. Η Τζέ-
ννη κύτταζε μαγεμένη προς την λίμνη. Και νό-
μιζε ότι ο Γκάρθ έβλεπε το ίδιο θείο πανόρα-
μα. Άλλά ο Γκάρθ κύτταζε την Τζέννη. Η
όλη όψις της απένεπε μια δύναμη ψυχική και
μια ευγένεια που έκαμνε να δρονηται από τὰ
δάθη της ή καρδιά του άνδρός ο όποιος την
θαύμαζε τη στιγμή εκείνη.
Και όλος ο θαυμασμός, όλος
ο φλογερός έρωτας που πλημ-
μυρούσαν την καρδιά του ά-
νέθικαν κ' έλαμψαν στα μάτια
του με θριαμβευτικό φως. Δεν
είχε τώρα πλέον τίποτε να
κούφι.

Σε μια στιγμή ή Τζέννη, πα-
ραξενεμένη από τη σιωπή του,
έστρεψε προς αυτόν το πρό-
σωπό της και το βλέμμα της
έρωτηματικό, ανήντησε το
βλέμμα του Γκάρθ.

— Γκάρθ! φώναξε και ση-
κώθηκε απότομα. Ω, Γκάρθ!
Όχι! Όχι!

Έκείνος την έβαλε να ξα-
νακαθίσθ ήσυχα.

— Σώπασε άγαπημένη μου,
μην ταρατύνεσαι έτσι. Πρέ-
πει να σάς μιλήσω, να σάς
πᾶ τώρα όλα. Και μου
ύποσχεθήκατε πως θά μ' ά-
κούσετε, πως θά με βοηθήσε-
τε. Ω, Τζέννη! Τζέννη!

— Ω, Τζέννη! έχω τόσην
άνανην από τη δοηθεία σας
σας και όχι μόνον από τη δοηθεία σας
Τζέννη, αλλά από σάς, από σάς την ίδια. Πό-
σην άνάγκη έχω από σάς! Αυτές ή τρεις μέ-
ρες ήταν για μένα ένα συνεχές μαρτύριο, γιατί
δεν ήσθε κοντά μου. Και μόνο από τη στιγμή
που έπιστρέψατε, ή ζωή ξανάρχισε για μένα.
Υπέφερα τόσο πολύ, περιμένοντας αυτή την
ώρα, για να σάς πᾶ ό,τι αισθάνομαι για σάς
από το εύλογημένο εκείνο βράδυ! Έως τό-
τε, ή ζωή μου ήτο χυδαία, επφανεϊακή.

Η άγάπη μου είναι τόσο μεφάνη, ώστε όλα
τα προηγούμενα μου φαίνονται σάν κάτι άσή-
μαντο είναι αλήθεια πως συνεδέσθην με πολλές
γυναίκες, αλλά δεν άγάπησα καμμία, δεν μπο-
ρούσα καν να έννοήσω την αξία μιας γυναί-
κας για έναν άνδρα, ως τη στιγμή, την αλη-
σμόνητη, που σ' άκουσα να λές «Κάθε μαρ-
γαριτάρι, και μια προσειχή...» Κι' από τό-
τε... Ω, Τζέννη, θα μπορούσα ποτέ να σε κά-
μω να καταλάβης όλα όσα αισθάνομαι, όλα...»

Λέγοντας τὰ τελευταία λόγια την έσους έ-
λαφρά επάνω του, σφίγγοντάς της το χέρι.

Στην έπαφή της, αίσθάνθηκε μίαν άνέκφρα-
στη ευτυχία να τον κυριεύη, παράτησε κάθε
προσπάθεια να εξηγήση με λόγια τὰ συναισθή-

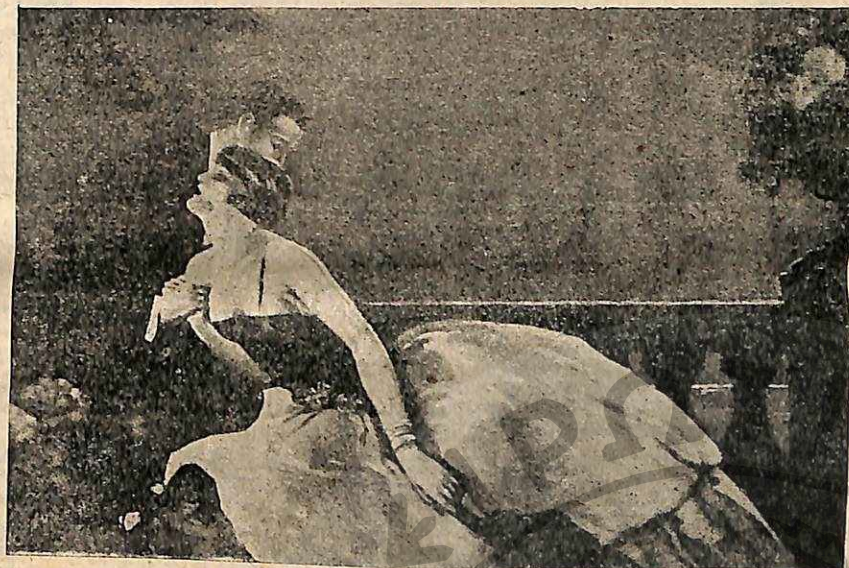
ματά του, και στην άδιατάρακτη σιωπή άκου-
σε την καρδιά της να κτυπά πλάι στη δική
του... Η Τζέννη δεν άντεστάθη άγνωστα ή-
δονικά συναισθήματα ξυπνούσαν μέσα της για
πρώτη φορά ήσάνετο ότι δεν ήτο μόνη... Και
χωρίς να το καταλάβη, έγειρε το κεφάλι της
στο στήθος του.

Κ' εκείνος, της ψιθύρισεν απαλά: Είσαι δι-
κή μου, δική μου...

Ο Γκάρθ, νοιώθοντας τ' άγαπημένο της χέ-
ρι να σφίγγη το δικό του με μια τόσο ανδρό-
μητη κίνηση, πίστεψε φλογερά στην άγάπη της
που άνταποκρίνονταν στη δική του με την ίδια
δύναμη, το ίδιο θερμό πάθος... Και για λίγες
στιγμές παράφορης ευδαιμονίας ή καρδιά του
χτυπούσε με άνεκλάλητη χαρά. Έπειτα έσή-
κωσε το κεφάλι του, την κύτταζε πάλι στα μά-
τια, και της έλεε θριαμβευτικά:

— Γυναίκα μου!

Η Τζέννη δοκίμασε μια έκπληξη σ' αυτή την
λέξη και έννοιωσε το αίμα της να φεύγη από
την καρδιά της και τὰ γόνατά της να τρέμουν.
Έλευθερώθηκε απότομα απ' το άγκάλιασμά

Την έσους έλαφρά επάνω του...

του, σηκώθηκε και στάθηκε άκίνητη, σάν απο-
λιθωμένη.

Ο Γκάρθ στάθηκε ήσυχος στο πλευρό της.
Δεν την άγγισε ούτε της μίλησε. Ήταν πλέον
δέβαιος πως την είχε κατακτήσει και μια άνέκ-
φραστη ευτυχία πλημμύρισε την ψυχή του.
Και ή σιωπή του φαινόταν τώρα έκφρασμα
της από κάθε λέξη.

Μα ή Τζέννη μίλησε.

— Γκάρθ, είνε αλήθεια; Θέλετε πραγματι-
κά να μου ζητήσετε να γίνω... αυτό που εί-
πατε;

— Ναί, άγάπη μου, άπάντησε εκείνος σι-
γά. (Μα ή φωνή του έδονετο από μια συγχα-
ρημένη συγκίνησι) Γι' αυτό ζήτησα να σάς μι-
λήσω άπόψε. Μα τώρα πᾶ δεν σάς ζητώ άπάν-
τησι. Την άπάντησι μου τη δώσατε μόνη σας
άγαπημένη μου προδόντι μου είσατε γυναίκα μου!
Και σίς θεός αυτές στιγμές που μείναις
άγκυλισμέναι μου δώσατε όλες τις ύποσχέσεις
για την ευτυχία μας... Κ' έννοιωσα πως εί-
σθε δική μου!

Η Τζέννη τον κύτταζε στα μάτια όσο της μι-
λούσε. Ποτέ δεν είδε στη ζωή της τέτοια άκ-
τινοβολία στη πρόσωπο του Γκάρθ, μα τὰ

λαμπερώτατα μάτια του την έσφαζαν τώρα σάν
μαχαίρια. Έτσι θά ήθελε να τὰ σκεπάσει με
τὰ χέρια της, ή να τού πη να μη την κυττάξη,
να μην τη βλέπη...

Έκλεισε τώρα με τὰ χέρια της τὰ δικά του
μάτια και τού έλεπε, προσπαθούσα να νικήση
την ταραχή που την έπνιγε.

— Σας ζητώ συγγνώμη, Γκάρθ. Με κατε-
λάβετε έξ άπρόοπτου. Ποτέ μου δεν φαντά-
σθηκα ότι ήταν δυνατόν σίς να μ' άγαπάτε.

Έβλεπα πόσο εύγενής και χαριτωμένος
μαζί μου όλες αυτές τις μέρες μετά το κονσόρ-
το, αλλά όλα αυτά τάπαίρνα για την άγάπη
της μουσικής που έχομε τόσο μεγάλη και οι
δύο μας. Η φίλια μας ήταν για μένα ωραία
και πολύτιμη... Και άπόψε, νόμιξα ελικο-
νώς, Γκάρθ, ότι θα μου κάμνατε μια έξομολό-
γησι για τη μίς Λίστερ. Όλος ο κόσμος νομί-
ζει πως ή χάρες της σας έχουν κατακτήσει,
κ' εγώ αυτό νόμιξα ελικοκινώς, σάς το δοκίμο-
μα.

Η Τζέννη σταμάτησε σάν να είχε τρέξει με-
γάλο δρόμο.

— Έτσι νομίζατε; Πολύ
καλά, είνε ο Γκάρθ με
παιδιάτικη φωνή. Τώρα δ-
μως είδατε πως έπρεπε να
νομίζετε άλλο πράγμα! Δεν
ύπάρχει για μένα ή μίς Λί-
στερ. Μόνο μια ύπάρχει!

— Γκάρθ! τόσο με ξαφνί-
σατε, τόσο με κάματε να τὰ
χάσω... Δεν μπορώ να σας
άπαντήσω άπόψε... Άφήστε
με να συνέλθω ως αύριο το
πρωί... Σας παρακαλώ, φίλε
μου...

Η φωνή της έτρεμε, παρα-
καλούσε.

— Μα άγαπημένη μου, της
είπεν εκείνος τωφερόα, δεν εί-
νε καμμία άνάγκη να μου ά-
παντήσετε τίποτε. Δεν αισθά-
νεσθε λοιπόν ότι και ή αϊτη-
σίς μου και ή άπάντησίς σας
δόθηκαν την ίδια στιγμή προ
όλίγου; Μην τρέμετε έτσι, ά-
γαπημένη μου. Έλάτε κοντά
μου όπως πρίν. Καθήστε έδώ,
έλάτε...

Άλλά ή Τζέννη έμενε αλύ-
γιστη.

— Όχι! έλεπε. Δεν μπορώ να σας έπατρέψω
να θεωρήτε έτσι τὰ πράγματα τελειωμένα. Εί-
μαι άσυγχώρητη, το όμολογώ, που έξέχασα τον
εαυτό μου έτσι προδόντι μου, αλλά ή έκπληξις,
ή ταραχή που μ' έπιασε χωρίς να το θέλω,
Έπειτα, φίλε μου, ο γάμος είναι ένα σοβαρό
πράγμα, και δεν είναι άπλως ζήτημα αισθημα-
τος βασίζεται στη διάοικεια, και χρειάζεται γε-
ρά θεμέλια, ικανά να βαστάσουν την δοκιμα-
σίαν της συζυγικής ζωής. Γνωρίζω τόσο αν-
δρόγυνα. Και ύποσχεθήν τόσες φορές στον έ-
αυτό μου να προσέσω πολλὰ για λογαριασμό
μου! Όστε μην άπορείτε εάν ζητώ δώδεκα
ώρες δια να σκεφθώ.

Ο Γκάρθ άκούσε τα λόγια αυτά σιωπηλός.
Στηρίχθηκε στο μαρμαρίνο κυκλίδωμα, με
την ράχη προς την λίμνη, έσταύρωσε τα χέρια
του, έγειρε έλαφρά πίσω το κεφάλι, προσπα-
θώντας να συγκαταστή την ψυχραιμία του.
Η καρδιά του κτυπούσε για να σπάση. Έίλος,
όταν αίσθάνθηκε ότι έγινε κάπως κύριος του
ερωτά του, ήρώτησε με παράπονο:

— Άγάπη μου! Πές μου, δεν με καταλά-
δες;

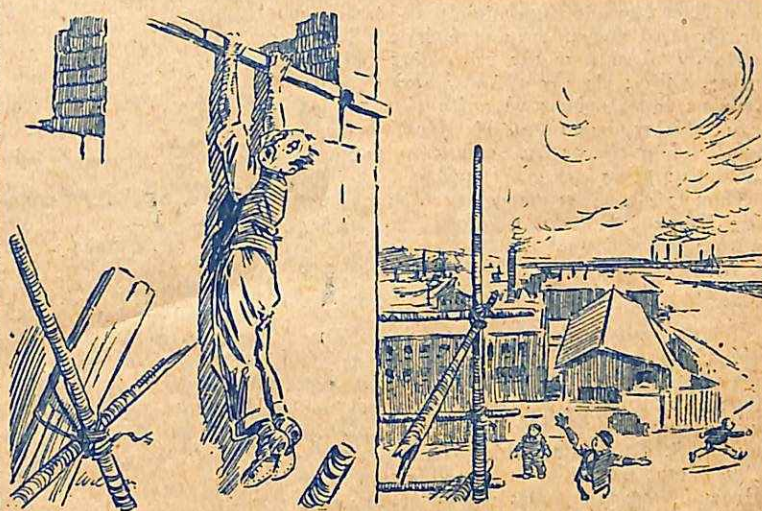
Η ΕΥΘΥΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΣΟΒΑΡΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

ΔΙΑΤΙ ΝΑ ΦΟΒΑΤΑΙ;

‘Αφού έγινεν ὁ γάμος, οἱ νεόνυμφοι βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, δεχόμενοι τὰ συγχαρητήρια τῶν καλεσμένων.
Μία μύωψ κυρία, (ποὺ περνᾷ ἐκείνην τὴν ὥραν).— Συνέβη, κύριε, κανένα δυστύχημα;
‘Ο κύριος (μὲ ὕψος ποὺ δείχνει μακρὰν πείραν).— Κάτι χειρότερο, κυρία μου. Μία καταστροφή!

Μία φωνὴ ἀπὸ κάτω.— Μὴ φοβάσαι... Μὴ ἀνησυχεῖς καθόλου... ‘Εστὶλα τὸ Γιώργη νὰ φέρῃ ἀπὸ τὸ Σταθμὸ τῶν πρώτων βοηθειῶν τὸ φορεῖον γιὰ τὰ πτώματα...

ΟΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

‘Επισκέπτης.— ‘Η κυρία σου εἶναι μέσα;

‘Υπηρέτρια.— ‘Οχι. ‘Εξῆλθεν. ‘Αλλὰ ἄφισε γιὰ σᾶς κάτι.

‘Επισκέπτης.— Τί εἶνε αὐτό;

‘Υπηρέτρια.— Τὸ ξέχασα... Γιὰ σταθῆτε μιά στιγμὴ νὰ τῇ ρωτήσω.

★ ★

‘Ο διδάσκαλος.— Δὲν ντρέπεσαι τόσο μικρὸς καὶ νὰ λὲς ψέμματα; Εἶσαι μόλις ἑπτὰ χρονῶν...

‘Ο μαθητής.— Μὰ ἀπὸ ποιά ἡλικία πρέπει ν’ ἀρχίσω νὰ λέω ψέμματα;

‘Η κυρία.— Γιατί νὰ σὲ ἰδῶ, Μαρία, νὰ φιλῆς στὴν κουζίνα ἕνα στρατιώτη;

‘Η ὑπηρέτρια.— Μὲ εἶδατε γιατί ξέχασα νὰ σφαλίσω τὴν κλειδαρότρυπα.

★ ★

— ‘Ωστε μορεῖτε νὰ κάμετε τόσα πράγματα; Πές τε μου καὶ κάτι ἐπὶ τέλους ποὺ δὲν μορεῖτε νὰ κάμετε, γιὰ νὰ προσπαθῶ νὰ τὸ κάμω ἐγώ.

— Νά. Δὲν μπορῶ νὰ... πληρώσω τὰ χρέη μου. Προσπαθήσετε, σᾶς παρακαλῶ...

★ ★

— Καὶ ἄφισες νὰ σοὺ δώσουν ἕνα μπάτσα, χωρὶς νὰ τὸν ἀνταποδώσης; Πῶς τὸ ἔκαμες αὐτό;

— ‘Εσκέφθηκα, φίλε μου, ὅτι τότε θὰ ἦρχετο πάλιν ἡ σειρά μου...

★ ★

‘Ερωτοῦσαν κάποιον ποιητὴν:

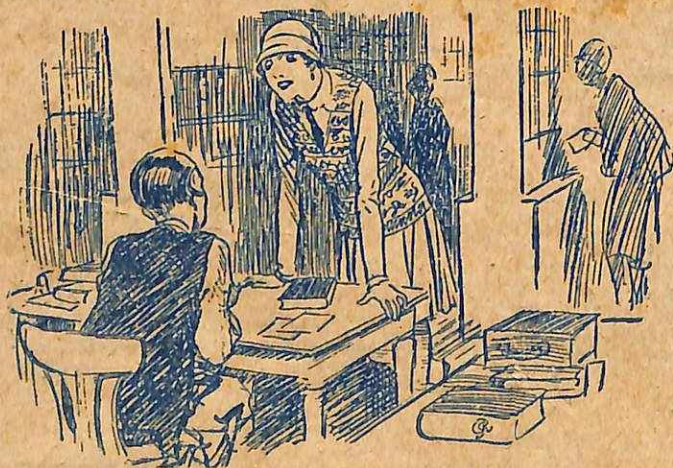
— Πῶς συμβαίνει ἄλλοτε νὰ εἶσαι δραστήριος καὶ ἀποφασιστικὸς σὰν ἄνδρας καὶ ἄλλοτε ἀναποφάσιτος καὶ δειλὸς σὰν γυναῖκα;

— ‘Απὸ κληρονομικότητα, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Πῶς;

— ‘Απλούστατα: ‘Αφοῦ οἱ μισοὶ μου πρόγονοι ἦσαν ἄνδρες καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ γυναῖκες.

ΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ...

‘Η δὲς — Σᾶς ἔφερα πίσω τὸ βιβλίον· ἡ μαμὰ λέει, ὅτι εἶναι ἀνατάλληλον γιὰ δεσποινίδας...

‘Ο βιβλιοπώλης — Νομίζω ὅτι ἡ μητέρα σας ἔχει λάθος...

‘Η δὲς — ‘Ω, ὅχι! τὸ διάβασα καὶ εἶδα.

— ‘Ωστε εἰσθε ἡθεποῖδες; ‘Εγὼ εἰμαι τραπεζίτης καὶ ἔχω τοὐλάχιστον δέκα χρόνια ποὺ δὲν πῆγα σὸ θέατρο.

— Κ’ ἐγὼ ἔχω τοὐλάχιστον δέκα χρόνια ποὺ δὲν μπῆκα σὲ τράπεζα...